

Flori de erin

Adam și Eva

În numărul următor (septembrie 2012)

Păcatul strămoșesc

„Speranța noastră este mereu în mod esențial și speranță pentru ceilalți; numai așa ea este într-adevăr speranță și pentru mine. Ca și creștini noi nu ar trebui niciodată să ne întrebăm numai: cum mă pot mântui pe mine însumi? Ar trebui să ne întrebăm și: ce anume pot face pentru ca alții să fie mântuiți și să apară și pentru alții steaua speranței? Atunci am făcut maximul și pentru mântuirea mea personală” (BENEDICTUS PP. XVI; Spe salvi, nr. 48)

Scopul revistei:

Ne însușim scopul revistei vechi (1932-1936) - redactor fondator pr. prof. Teofil Bălibanu - și o dorim pe Sfânta Terezia de Pruncul Isus ca patroana și a acestei noi ediții, rugându-o să mijlocească pentru noi darurile de care avem nevoie pentru a oferi nutremânt sufletesc tuturor colaboratorilor și cititorilor.

Ne adresăm în mod special sufletelor tinere, adică acelor persoane cu vârsta între 8 și 80 de ani, care doresc să crească mereu, ca florile de mai și, în fiecare zi, acumulează cunoștințe noi din diferitele domenii ale științelor. Acestea noi îi vom adăuga știința iubirii de Dumnezeu și a iubirii de oameni - cele două aripi ale sufletului cu care, prin cunoașterea și trăirea adevărilor religioase, putem urca spre Cer și spre propria noastră împlinire. Constatăm că oamenii acestui început de mileniu nu mai suportă să fie stăpâniți, dar au o mare sete de a fi iubiți. Din buchetul "flori de crin" va iradia iubirea Dumnezeului părinților noștri, Cel care la Bethleem S-a coborât în istorie ca o realitate și rămâne pururi în istorie, ca posibilitate ontologică pentru îndumnezeirea omului și transfigurarea creației (pr.R.P.).

Cuprinsul

Editorial	ROMUL POP	Bărbat și femeie în concepția divină	3
Teologie	GHEORGHE ȚURCAȘ	Dumnezeu – Creatorul primilor oameni	4
	IOAN MĂGERUȘAN	Optimismul – dar al credinței creștine	7
Memoria activă	CRISTIAN LASLO	Ioan Miclea – 110 ani	9
	MARIN POP	Corneliu Coposu – „Cetățean de onoare post-mortem al localității Bobota”	12
Sinaxar	PAUL MAIBERGER	Elizeu, urmașul lui Ilie și slujitor al poporului	16
Amvon	MIHAI TEGZEȘ	Fericirile în Luca	19
Lumea în care trăim	IOAN ȘANTA	Exerciții spirituale pentru tinerii di protopopiatul Șimleu	22
	MIHAI ȘOFINEȚI	Reculegeri spirituale în parohia Marin, Sălaj	23
	FLORIN MĂRINCEAN	Copiii – florile și podoaba Bisericii la prima întâlnire cu Isus în Sfânta Împărtășanie	24
	X X X	Pelerinaj național la mormintele martirilor din Cimitirul Săracilor din Sighetul Marmației	25
	X X X	Prima slujbă greco-catolică după 64 de ani în biserica din Vășad, județul Bihor	26
	FLORICA BODEA	Pelerinaj la Mănăstirea Máriapócs din Ungaria	28
	FLORICA POP	E minunat să ai titlul de discipol al lui Cristos pentru că acesta este pentru eternitate	25
	X X X	Radio Maria – o rază de lumină pentru sufletul tău	29
			31

Apare trimestrial cu binecuvântarea **P.S. Episcop Dr. VIRGIL BERCEA** (ca supliment al revistei eparhiale VESTITORUL, ISSN 1454-8526) editată de **VICARIATUL SILVANIEI** – Vicar foraneu GHEORGHE ȚURCAȘ. Redacția: Șimleu Silvaniei, Str. Libertății, bl. L40, sc.C, ap. 12 (pr. Cristian Borz)
e-mail: floridecrin@yahoo.com

Redactor fondator a noii serii: Pr. ROMUL POP (0751.241.063; romul_pop@yahoo.com)

Redactor șef: Preot CRISTIAN BORZ (0260-678956; 0740-696187) prcristianborz@yahoo.it

Redactori: ing. TEODOR POCOLA (0741-091253)

Poșta redacției: Costul revistelor primite cu taxă ramburs sau plata abonamentului Vă rugăm să le depuneți în contul bancar al Protopopiatului Greco-Catolic, Șimleu-Silvaniei, RO49RZBR0000060003923258 Raiffeisen Bank. Pentru **abonamente** (15 RON pe an) comunicați cu Pr. Cristian Borz (0260/678956; 0765276302)

EDITORIAL

Bărbat și femeie în concepția divină

După planurile minunate ale Creatorului, „om” - așa în abstract - nu există pe pământ, ci este „bărbat și femeie”. Cuplu. Atât bărbatul, cât și femeia sunt avizați unul către altul, se întregesc reciproc. Forța bărbatului are nevoie de gingășia femeii, voința lui fermă, de delicatețea ei. Numai împreună realizează integral conceptul divin al omului.

Ce *sublimă* este această idee a lui Dumnezeu și ce mare *încredere* a arătat El cuplului uman, când L-a înzestrat pe om cu putere generatoare de viață, și - dintre multele posibilități de creare - a ales-o pe aceasta: conlucrarea creatoare a bărbatului și a femeii, uniți în taina căsătoriei.

Dumnezeu putea crea și pe ceilalți oameni nemijlocit El însuși, așa cum zidise pe cei dintâi, pe Adam și Eva. În cazul acesta, dacă nașterea nu s-ar întâmpla cum se întâmplă, cât de străină, rece și goală ar fi viața omului pe pământ: n-ar fi pe lume copiii, fiecare ar fi om mare sau femeie în vârstă, n-ar fi fost adolescenți, tineri și îndrăgostiți; n-ar fi fost iubire paternă și dragoste de copii, iubire de frați și de rudeni.

Tocmai de aceea, planul lui Dumnezeu este *sublim*, pentru că El a creat nemijlocit numai pe cei dintâi oameni, iar prin ei a dăruit tuturor urmașilor o scânteie din puterea generatoare, prin care să dea urmașilor viață pământească, rezervându-și Tatăl Ceresc numai crearea sufletului. În felul acesta, prin puterea creatoare dăruită omului, în fiecare generație pulsează

curentul de sânge al celei dintâi perechi de oameni - realizându-se, astfel, solidaritatea tuturor oamenilor, împărat și cerșetor, puternic sau slab, aristocrat sau proletar, învățat sau analfabet.

Dăruind omului puterea generatoare, Dumnezeu a manifestat față de el și o *încredere supremă*: că omul va folosi această putere exclusiv în scopul sacru destinat și în cadrul fixat de la început - în legătura sfântă, indisolubilă a căsătoriei, între un bărbat și o femeie.

Dacă viața trupească de procreare se manifestă fără o spiritualizare conștientă, reactualizând planul sublim al Creatorului și încrederea acordată cuplului, uman, - relația dintre bărbat și femeie este o activitate animalică.

Soluția întregii probleme sexuale este căsătoria legitimă, monogamică și indisolubilă. Viața de căsătorie nu numai că nu este păcat, ci este de-a dreptul ideea sfântă, sublimă a lui Dumnezeu, iar restricțiile impuse de poruncile „să nu faci desfrânare” și „să nu poftesti femeia aproapelui tău” au tocmai rostul de a proteja ca ideea divină să nu fie deturnată de la scopul său original, și să nu permită omului a-și bate joc de intențiile sublime ale Creatorului.

Continuând serialul teologic propus, *Florile de Crin* din luna iunie vor readuce la poarta inimii cititorilor un buchet din grădina Raiului înmiresmat de lucrarea divină a creării strămoșilor neamului omenesc Adam și Eva.

Prislop, martie 2012

Preot Vasile-Romul Pop

TEOLOGIE

DUMNEZEU – Creatorul primilor oameni

Ultima dintre creaturile lui Dumnezeu și totodată cea mai înaltă, cea mai de seamă este omul, încoronare a creației, ființă care prin natura și demnitatea sa, se deosebește esențial de toate făpturile pământești, fiind chipul și asemănarea Ziditorului.

După învățătura Bisericii noastre, omul provine ca și toate celelalte făpturi, de la Dumnezeu și anume prin creație. Sfânta Scriptură descrie astfel creația omului: *„Și a zis Dumnezeu: să facem pe om după chipul și asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul. Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Lui; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie. Și Dumnezeu l-a binecuvântat zicând: Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți.”* (Geneză 1,26-27).

În capitolul al doilea al Genezei se istoricește creația specială a omului: *“Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie”* (Gen.2,7) iar în Gen. 2,21 citim: *“Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu și dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a pplit locu ei cu carne. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a dus-o lui Adam”*.

Rezultă deci că originea omului se află într-un act creator special al lui Dumnezeu, printr-o intervenție specială, directă. Dacă celelalte creții au fost făcute doar prin cuvânt, în crearea omului Dumnezeu a intervenit direct, cu fapta.

Fiind creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, omul este o coroană a creaturii, fiind alcătuit din două părți: trup și suflet. Trupul omului l-a făcut din elementele materiei iar sufletul l-a creat prin suflare dumnezeiască de viață. Prin această suflare Dumnezeu n-a transmis omului ceva din ființa Sa, ci, i-a transmis însușirile dumnezeiești de persoană, de ființă rațională.

Prin trup omul aparține acestei lumi, asemănându-se cu celelalte viețuitoare ale pământului, stând strâns lecat de pământ și de cele pământești, fiind dependent de acestea. Dar omul se ridică deasupra viețuitoarelor și prin trup, instrumentul de manifestare și colaborator al sufletului.

Argumente:

- Trupul omului, față de corpul tuturor viețuitoarelor este creat printr-o intervenție specială a lui Dumnezeu.;

- Poziția lui verticală este alt semn de superioritate, căci nici o viețuitoare afară de om, nu are privirea îndreptată în sus, ci doar în jos spre pământ, singura țintă a animalelor.

- Trupul omului e locaș minunat, rânduit pentru a putea face posibilă

locuirea sufletului și manifestarea acestuia.

- Parte integrantă a omului, trupul omului este bun în sine. Dacă Dumnezeu socotește că trupul e bine să învie pentru viața veșnică, atunci acesta nu poate fi decât bun și înălțător. Și dacă Dumnezeu – Fiul a socotit să se întrupeze și să se înalțe cu acest trup la cer, înseamnă că i-a acordat cinstitură.

- Sufletul este o substanță reală, vie, imaterială și nemuritoare. Sufletul e superior trupului căci prin suflet omul stă în directă legătură cu Dumnezeu și cu lumea spirituală. Față de trup, sufletul are însușiri calitativ superioare, coorgonând întreaga viață a omului.

Sufletul este viu și nu poate fi ucis, ca trupul. (cf. Matei 10,28: "Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă").

Trupul se reîntoarce în țărâna din care a fost luat, dar sufletul se reîntoarce la Dumnezeu.

Sufletul e imaterial, căci e insuflat de Dumnezeu (Gen.2,7), fiind numit și spirit și având și caracteristicile fundamentale ale spiritului, rațiunea și libertatea.

Că sufletul este rațional rezultă din aceea că omul a fost așezat de Dumnezeu ca stăpân al pământului și al făpturilor de pe el, iar omul a înțeles situația în care se găsește și s-a comportat ca atare. Că este liber rezultă din faptul că omului i s-a dat de către Părintele ceresc legea morală, pe care este liber s-o urmeze sau nu, după cum îi este voia fără nici un fel de constrângere.

Sufletul este și nemuritor, "Nu este Dumnezeu al morților ci al viilor" (Mt. 22,32), întorcându-se la Dumnezeu, care ține în mână Sa sufletele dreptilor. (Înțelep. Solomon 3,1;2,22). Iar în Noul Testament nemurirea sufletului este un adevăr general cunoscut și mărturisit: "Știm că de se va surpa casa noastră cea pământescă, a cortului acestuia, avem

în ceruri o zidire de la Dumnezeu, casă veșnică, nefăcută de mână" (II Cor.5,1).

Moartea nu rupe definitiv legătura dintre trup și suflet, căci acestea se vor reuni pentru existența în veșnicie.

Sufletul poate face din trup ori vas de necurăție (Iuda 7,8), ori templu a lui Dumnezeu (I Cor.3,16-17).

Spre deosebire de concepția noastră creștină, darvinismul sau evoluționismul materialist susține că omul ar avea origine animală, trăgându-se din maimuță, cu care fizic are cele mai multe asemănări. Ipoteza este falsă, întrucât nu ține seamă de faptul că dincolo de anumite asemănări ale constituției fizice, maimuța este lipsită de însușirile spirituale esențiale specifice omului. Precum între plantă și animal deosebirea nu constă în elementele materiale din care sunt constituite, ci în principiul de viață, animalul având o viață superioară plantei, tot astfel între animal și om nu este punte de legătură pe planul specificului vieții. Este o deosebire atât de esență cât și de grad.

Argumente:

1. Omul cugetă și are idei abstracte, adică este înzestrat cu rațiune, ceea ce lipsește animalului. Inteligența animalului oricât ar fi de dezvoltată, se reduce la lucruri concrete și individuale. Manifestările animalului au la bază instinctul, săvârșindu-se mecanic și inconștient fără o raportare superioară. În schimb omul are idei abstracte și generale, sau noțiuni, cum sunt: cauză, efect, substanță, existență, timp, spațiu, absolut, adevăr, bine, frumos, Dumnezeu, etc. Puterea sufletului de a elabora aceste noțiuni și de a opera cu ele se numește rațiune și ea este proprie numai omului.

2. Omul este înzestrat cu un limbaj sau grai nconvențional, care este o consecință a rațiunii. Animalul nu are un astfel de limbaj.

Există și un grai natural, nearticulat care este comun și animalelor. Precum omul geme de durere, țipă de bucurie, exclamă de mirare, fără să rostească cuvinte propriuzise, ci numai sunete naturale, interjecții, tot astfel și animalele scot anumite sunete, prin care uneori se înțeleg și comunică și care constituie graiul lor. De pildă un cocoș scoate unele sunete când a găsit hrană și cheamă găinile să mănânce, și alte sunete când vestește venirea uliului. Deci acest limbaj este pus emoțional și instinctual, căci niciodată un animal nu va scoate un strigăt de bucurie în fața unor primejdii. Limbajul omului, complex, exprimă nu numai emoții și sentimente, ci și cugetări, fiind un grai rațional, convențional, ce înveșmântează profunzimea gândirii și simțirii umane.

3. Omul este o ființă morală, adică își poate impune sau interzice săvârșirea unui act, în vederea unui scop și conform cu ideile sale de bine și rău, în virtutea libertății sale morale. Dacă animalul nu poate răspunde într-o situație dată decât într-un singur și anumit fel, omul își trece manifestările sale prin filtrul atitudinii sale etice.

4. Omul este o ființă inventivă capabilă de progres. Cu ajutorul rațiunii și a imaginației, el poate combina cugetările sale abstracte și cunoștințele pozitive în infinit de multe feluri sporindu-și cunoștințele despre lume și viață, pe care le aplică în mod concret în folosul său. Invențiile, descoperirile, progresul tehnic, științific și artistic, sunt dovezi concludente în acest sens.

La animale nu se poate vorbi despre un astfel de progres. Albinele, de pildă, își construiesc fagurii cu aceeași măiestrie ca acum câteva mii de ani. Dresura e un caz aparte, aici intervine omul, căruia i se datorează calitățile dobândite de animal.

5. Omul este o ființă religioasă. El se poate înălța cu mintea și cu simțirea

până la Dumnezeu stând în legătură spirituală cu El, modelându-și viața după concepția sa despre Ființa supremă. În schimb, animalul n-are nici un fel de idei abstracte ci numai reprezentări sau imagini.

Creat prin puterea nemărginită și dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu, omul, așa cum l-a merit însuși Mântuitorul, este chipul și asemănarea Părintelui ceresc. Căci așa a voit El ca înafara Lui și alte ființe asemenea Lui, să se bucure de existență. Chipul lui Dumnezeu din om __ este sufletul nemuritor, cu puterile sau însușirile lui: mintea sau cugetarea, conștiința de sine și morală, simțirea și voința liberă. Prin toate acestea are posibilitatea să se apropie spiritual de Tatăl ceresc .

Asemănarea cu Dumnezeu înseamnă întărirea și desăvârșirea omului în virtute, curăție sufletească și sfințenie.

Scopul creării omului îl putem distinge și formula în raport cu Dumnezeu, cu sine însuși și cu celelalte creaturi.

În raport cu Dumnezeu, scopul existenței umane e ca omul, mai mult decât celelalte creații , să-L preamărească, să vestească perfecțiunile divine. Toată creatura mărește pe Dumnezeu. Creatura nerațională îl mărește prin chiar existența ei. Preamărirea pe care i-o pot da oamenii este o preamărire conștientă, voită, întregită prin împlinirea voii lui Dumnezeu în lume.

În raport cu sine însuși, scopul creației omului e ca acesta, prin cunoaștere, prin cuvânt, prin simțire și prin faptă să ajungă la asemănarea cu Dumnezeu, adică să progreseze în bine și sfințenie până la desăvârșire. *"Fiți desăvârșiți, ne spune Mântuitorul, precum Tatăl vostru cel din ceruri desăvârșit este"*

În raport cu celelalte creaturi, scopul creației omului este să „stăpânească pământul”, în folosul vieții sale. Omul vestește pe Dumnezeu și pentru natură. Omul este stăpânul dar și profesorul naturii ce nu poate vorbi și mărturisi. Omul e și preotul naturii, aducând jertfă Creatorului pentru ea, dar și împăratul ei, conducând-o și stăpânid-o. În acet fel omul este coroana creaturii lui Dumnezeu.

TEOLOGIE

Optimismul – darul credinței creștine

Optimismul este o concepție filozofică potrivit căreia în lume binele precumpănește asupra răului, iar lumea perfect întocmită, cunoaște un progres și se îndreaptă spre un viitor mai bun; atitudine a omului care privește cu încredere viața și pe semenii săi; tendință de a vedea latura bună a lucrurilor. Cuvântul optimism provine din francezul „*optimisme*”. Totodată optimismul este o stare tonică, de euforie ce poate fi rezultatul unei facilități de adaptare la condițiile de viață. Un optimism sănătos provine dintr-un bun echilibru psihic și mental, dintr-o capacitate de a se putea detașa de cauzele care produc o tulburare a liniștii sufletești. „Optimismul este un lux pe care pesimismul nu și-l permite” (Alex. G. Radu).

Adevărata sursă a optimismului este virtutea cardinală numită speranță, neabătuta încredere în Sfânta Providență, în inițiativa divină prin care Dumnezeu asigură cu harul necesar fiecare încercare prin care trecem având conștiința că tot ce trăim ne este dat spre a ne pe folosi pe calea desăvârșirii și sfințeniei. Optimistul scrutează viitorul fără să-i fie frică de el deoarece „*Cât timp trăiesc, sper*” (Cicero).

Am prezentat până acum dovezi ale existenței lui Dumnezeu, însușirile lui Dumnezeu,, Dumnezeu în Sfânta Treime, învățătura despre creație, Dumnezeu – creatorul primilor oameni, urmând ca în numărul următor să prezentăm învățătura despre CĂDEREA ÎN PĂCAT A PRIMILOR OAMENI.

Preot Țurcaș Gheorghe
Vicar foraneu al Silvaniei

Opusul optimismului este pesimismul care este atitudinea omului care privește cu neîncredere viața și pe semenii săi și care consideră că toate situațiile au un deznodământ fatal; e concepția filozofică potrivit căruia răul, iluzia, suferința predomină în lume și nu pot fi înlăturate, fiindu-i inerente. Este totodată un sentiment de tristețe, de amărăciune și de neliniște. Cuvântul pesimism derivă din francezul „*pessimisme*”.

În interiorul fiecărui om se dă o luptă groaznică între optimism și pesimism, între succes și eșec, între dragoste și ură, între prietenie și dușmănie, între oboseală și relaxare, între responsabilitate și indiferență. Care dintre ele vor învinge? Pesimistul este un om sensibil și grijuliu pune la suflet tot ceea ce face. Un banal eșec echivalează cu un dezastru pentru el. E omul care este atent la orice gest, analizează orice cuvânt scos de interlocutor, iar după ce îi înțelege sensul, îl trece prin filtrul inimii sale. Nici un cuvânt, nici un gest nu e lipsit de importanță pentru el. Fiecare din acestea, fie îl înalță, fie îl doboară. Și are nevoie de încurajări și de dragoste, ca de aer. Mereu își spune că pe treapta pe care se află el, nu e niciodată greu. Totul

În acțiune e simplu, e ușor. Dar nu poate privi din perspectivă aceste calități, întrucât eșecul stă mereu la pândă. Un mic amănunt nu-i poate ieși din minte, nu-l poate uita și care ar putea să-i strice planurile și odată cu planurile, dispar și visele, iar odată cu dispariția visurilor și a speranței, fericirea nu mai este posibilă, ratându-și astfel existența.

Prieteni falși și prieteni adevărați, părinți, profesori, colegi, cunoscuți, toți par departe de el. Este închis într-o lume doar a lui. De multe ori încearcă să-și găsească liniștea în indiferență. Încearcă din răspuțeri să îi placă suferința, pentru ca nu i se poate împotrivi, și reușește. Devine rece, iar sloiul de gheață din sufletul lui nu poate fi topit decât parțial. Și aceasta din cauza că, fiind obișnuit să fie rănit, obișnuiește să rănească. Până și o persoană specială care intră în viața lui într-un mod imprevizibil și profund, îmbătându-l cu sentimente, până la urmă pleacă, iar omul nostru se simte din ce în ce mai singur. Încearcă din răspuțeri să își revină. Încearcă să înfrângă eșecul. Încearcă să caute doza de optimism și de speranță. Deși știe că fericirea e ceva ce nu se atinge niciodată, totuși, nu se oprește din căutare ei și este dispus să alerge toata viața.

Psihologia ne arată că omul își poate transforma comportamentul mental din rău în bine, destul de repede. Gândul perseverent și stabil formează în minte obiceiul iar acest obicei se va manifesta drept calitate. Gândul bun înobilează sufletul iar ființa în cauză dobândește treptat un caracter mai nobil, un aspect fizic mai armonios și chiar un destin mai bun.

Optimiști care nu acceptă fatalitatea și continuă să-și păstreze un spirit benefic orientat, pe lângă sănătate, dobândesc fericire, putere de muncă, succes și încredere în sine. Adoptând o atitudine profund pozitivă a minții și o credință fermă, de nezdruncinat, că

lucrurile evoluează bine, destinul omului se transformă radical, deoarece gândirea optimistă determină în noi rezonanțe cu energii subtile dar benefice.

Optimismul reprezintă, deci, o concepție conform căreia realitatea este capabilă să ne orienteze către o continuă perfecțiune și fericire, lumea și omul progresând din punct de vedere spiritual și îndreptându-se spre un viitor mai bun.

Teoriile optimismului sunt promovate, de ființe umane pozitiv orientate și care se află în ascensiune spirituală. Legat de progresul moral și spiritual concepțiile optimiste afirmă că omul are posibilitatea de a se apropia de idealul binelui și dreptății care pot învinge răul și nedreptatea. De asemenea optimismul este o concepție despre viață, bine, sănătate, fericire și armonie. Dumnezeu ne ajută să realizăm desăvârșirea spirituală, atingerea fericirii și îmbunătățirea condițiilor de viață.

Adevărații optimiști sunt, însă, destul de rari. Aceștia sunt, în general, oameni foarte puternici, de acțiune, care privesc viața ca pe o întrecere care trebuie câștigată. Omul cu adevărat optimist nu este un visător pasiv, ci o ființă angrenată activ atât pentru idealul fericirii personale, cât și a celor care aspiră la aceasta. Au o atitudine pozitivă față de schimbări care sunt percepute empatic cu bucurie ca și niște oportunități pentru propria realizare.

Principalul suport al oamenilor optimiști îl reprezintă aspirațiile sau mentalitățile pozitive pe care le au permanent față de ei însuși: aceștia au tot timpul foarte clar în minte succesele raportate anterior și toate punctele lor bune, în timp ce eșecurile și gafele considerabil minimalizate și trecute cu vederea; în același mod ei nu generează fenomene de rezonanță cu energii subtil negative, care i-ar atrage spre insucces. Ei sunt dispuși să se lase influențați în

bine de laudele meritate și pot recepta cu luciditate și detașare criticile îndreptățite sau chiar răutăcioase care li se aduc. Optimismul este, în multe cazuri, cu adevărat, contagios. Optimistul are o influență benefică asupra celor din jurul său. Gândirea pozitivă, simțul umorului, sunt specifice optimistului pentru că prin gândirea pozitivă putem elimina nefastul din mintea noastră. „Nu-ți poți păstra credința, dragostea și toată ființa ta fără speranță”(H. de Balzac)

Gândirea pozitivă se bazează pe speranță, încredere și credință. A nu te lamenta atunci problemele devin mai complexe, a căuta continuu să fi în slujba binelui universal, înseamnă a folosi corect forța gândului tău. Sănătate, randament profesional, lipsa de stres sunt doar câteva din beneficiile gândirii pozitive.

Cele mai fericite momente pentru un om sunt acele clipe în care își vede cele mai arzătoare dorințe îndeplinite, concretizate în împlinirea idealurilor supreme, pentru care a luptat o perioadă foarte lungă de timp, poate chiar întreaga viață și pentru care a trebuit să suporte mii de căzături și de eșecuri.

Această fericire este tocmai acel răcnet al împlinirii. După ce îți vezi idealul împlinit, cu lacrimi în ochi, întins din

cauza oboselii, mai ai forța unui ultim strigat: cel al victoriei! Este sunetul satisfacției supreme, apărută pe un cer mai senin ca niciodată. Zâmbești, pentru ca știi că totul s-a terminat cu bine. Ai întâmpinat multe obstacole. Totuși, nu ai renunțat. Oricât de greu ți-a fost, nu ai îndrăznit niciodată să te arunci în prăpastia eșecului. Toata munca depusă, tot stresul, toate clipele de durere și suferință tocmai ți-au fost recompensate.

Printre primele cuvinte pe care le schimbăm cu un interlocutor sigur auzim și un „Ce mai faci?”. Asta este punctul pe care mă concentrez azi, o ocazie, care apare des pe parcursul unei zile de a exersa pentru optimism și pentru credință deoarece credința alimentează și întreține optimismul.

Iubite cititor! Cred că ai înțeles că optimismul este mult mai bun decât pesimismul, dar nu uita că un optimist care este mereu cu capul în nori este mai rău decât un pesimist echilibrat. Deci e bine întotdeauna să căutăm echilibrul în tot ce facem sau avem de făcut. Punctul de sprijin al echilibrului diferă, însă, de la o persoană la alta, funcție de firea fiecăruia și de situațiile existente la un moment dat.

Măgerușan Ioan
Cluj-Napoca

MEMORIA ACTIVĂ

Ioan Miclea – 110 ani

Data de 20 Aprilie 2012 a reprezentat o zi de sărbătoare pentru micul sat Racova din județul Satu-Mare. Consiliul Județean Satu-Mare, în colaborare cu Universitatea de Vest *Vasile Goldiș*, Arad – Filiala Satu-Mare, alături de Direcția de Cultură și Patrimoniul Național al Județului Satu-Mare, Biblioteca Județeană Satu-Mare și Primăria Supur, au dezvelit o placă

comemorativă în onoarea celui ce a fost preotul greco-catolic, teologul și filosoful Ioan Miclea. Se împlinesc în acest an 110 ani de la nașterea sfinției sale și 30 de ani de la trecerea sa la viața veșnică.

Placa comemorativă a fost amplasată pe casa părintească a distinsului preot, devenită de câțiva ani, prin îngăduința *mătușii* Morica, capelă greco-catolică. La dezvelirea și sfințirea

plăcii au participat: pr. Adrian Botea – preot paroh în localitățile Babța și Racova, pr. protopop Roman din Satu-Mare, pr. protopop Vasile Goje din Ardud, pr. Marius Crișan – Supuru de Jos, pr. Cristian Laslo, alături de cele două fiice ale părintelui Ioan Miclea, dl. Mezei cu familia din Baia-Mare – nepot, dl. Cristian Sasu, Prefect al Județului Satu-Mare – nepot, reprezentanți ai instituțiilor amintite, precum și alte personalități politice județene. Salutăm prezența la slujba de comemorare a celor adormiți, a domnului Adrian Ștef, care ne-a mărturisit că momentul este unul dintre cele mai emoționante pentru dânsul.

La colocviul ținut în orașul Satu-Mare, printre alte personalități, au luat cuvântul:

- Pr. Conf. Univ. Dr. Ioan Mitrofan – Centrul Cultural *Jacques Maritain* Blaj;
- Prof. Univ. Dr. Mircea Popa
- Prof. Univ. Dr. Ioan Buzași – Universitatea Alba-Iulia.

Câteva date biografice:

Ioan Miclea s-a născut în data de 25.04.1902 în satul Racova (SM), într-o familie cu șapte copii. A urmat șase clase primare în satul natal până în anul 1915, iar după prima deflagrație mondială s-a înscris la liceul din Șimleu Silvaniei. De aici a ajuns ulterior la Blaj unde a fost coleg cu viitorii episcopi greco-catolici: Dr. Ioan Suciuc, Dr. Tit-Liviu Chinezu și Vasile Cristea, dar și cu profesorul Nicolae Mărgineanu (SUA).

Între anii 1925-1929 a studiat Teologia Greco-Catolică la Blaj, iar între anii 1943-1944 s-a înscris la Facultatea de Istorie-Filosofie a Universității clujene – mutată în refugiu la Sibiu – unde s-a bucurat de aprecierea marelui Lucian Blaga.

După hirotonirea ca preot, a activat în satul Vaidei (MS). În anul 1931 a fost numit profesor de religie în Târgu-Mureș. Din cauza evenimentelor din anul 1940, a fost nevoit să se refugieze la Blaj, unde a suplinat ca profesor de religie până în anul 1948 când a fost numit profesor de filosofie la Academia de Teologie Română Unită din Cluj-Napoca.

Până în anul 1948 a publicat peste 150 de studii și articole precum și volume pe teme de filozofie, teologie, pedagogie și critică literară. În urma desființării abuzive a Bisericii Române Unite – în 1948 – a început perioada de calvar a vieții sfinției sale, fiind anchetat, arestat și ulterior marginalizat. Eliberat din închisoare a trebuit să-și întrețină familia ca muncitor necalificat, fiind mereu hărțuit de anchete și percheziționat. În urma perchezițiilor, i-au fost arse sau confiscate lucrările în manuscris sau dactilografiate. În total, i-au fost arse peste 3000 de pagini dactilografiate, și confiscate alte 250 de pagini.

La împlinirea vârstei de 80 de ani – și 50 de ani de preoție – a fost surprins de o scrisoare din Vatican a Fericitului Părinte Papa Ioan Paul al II-lea, prin care primea „*binecuvântarea apostolică*”, singura distincție după o viață de muncă.

Filosoful francez Jacques Maritain, cu care păstra o corespondență, îl denumea „*cel mai mare gânditor român*” al perioadei sale.

Preotul, teologul și filosoful Ioan Miclea a trecut în rândul dreptilor la data de 2 Octombrie 1982, nerecunoscut în propria țară, dar apreciat de către străini. Dintre operele păstrate, amintim:

- *Jacques Maritain, omul, filosoful și creatorul*, Blaj, 1939

- *Tangente românești la filosofia creștină*, Blaj, 1940

- *Principii de pedagogie creștină*, Blaj, 1942

- *Filosofiile și filosofia creștină*, Blaj, 1943

- *Oare așa s-a gândit Hristos sau Evangheliile din Evanghelie*, Blaj, 1943

- *Realismul în filosofia Românească*, Blaj, 1944

- *Teoria originalității în filozofie*, Ed. Ars Longa, Iași, 1996.

Pr. Cristian Laslo

MEMORIA ACTIVĂ

Corneliu Coposu – „Cetățean de onoare post-mortem al localității Bobota”

Marele om politic Corneliu Coposu a fost omagiat în cadrul unor manifestări desfășurate în luna mai la Zalău și în Bobota. Evenimentele s-au derulat cu prilejul împlinirii a 98 de ani de la nașterea lui Corneliu Coposu și au fost organizate de Fundația Corneliu Coposu, filiala Sălaj, Muzeul Județean de Istorie și Artă, în colaborare cu Primăria Municipiului Zalău și Consiliul Județean Sălaj. La Muzeul de Artă „Ioan Sima”, a fost vernisată (cu sprijinul Muzeului Memorial Sighet) o expoziție dedicată Seniorului.

Membrii Fundației Corneliu Coposu, filiala Sălaj s-au reunit, mai apoi, la Sala Porolissum a Consiliului Județean Sălaj, unde au evocat momente din viața Seniorului și au vizionat filmări și interviuri (realizate de Cristian Mititelu, corespondent BBC) din ultimele săptămâni de viață. La această reuniune au participat surorile lui Corneliu Coposu, Rodica și Flavia Coposu, nepotul Seniorului-Cristian Fulger, precum și cei 15 elevi și profesori, din întreaga țară, premiați în cadrul Concursului Național „Corneliu Coposu în istorie”. Printre membri Fundației îi

regăsim și pe preoții greco-catolici Gheorghe Țurcaș vicar foraneu al Silvainei, Nicolae Bodea protopopul Șimleului, Cristian Borz paroh la Bădăcin, Cristian Laslo paroh la Bobota și George Chiș paroh la Valcăul de Jos.

Seria manifestărilor închinată lui Corneliu Coposu au continuat a doua zi, cu festivitatea de premiere a celei de-a treia ediții a concursului, cu o conferință susținută de profesorul universitar Virgil Tărău, iar mai apoi, cu o vizită în Bobota, satul lui Corneliu Coposu, unde elevii premiați și invitații la eveniment au participat la o ședință festivă a Consiliului Local în care Corneliu Coposu a devenit Cetățean de onoare post-mortem al localității Bobota. Au vizitat apoi biserica monument istoric din localitate și Centrul Cultural „Corneliu Coposu”.

Corneliu Coposu face parte, indiscutabil, din galeria marilor personalități ale secolului XX, fiind, în ordine cronologica, după Simion Bărnuțiu, Gheorghe Pop de Băsești și Iuliu Maniu, a patra mare personalitate care provenea din Țara Silvaniei. Apariția lui pe scena politică românească nu a fost întâmplătoare, deoarece Corneliu Coposu

provenea dintr-o familie cu vechi tradiții istorice.

El avea ca înaintași pe linie materna 7 preoți greco-catolici, iar pe cea paterna 3. Toți acești slujitori ai altarului au militat pentru ridicarea nivelului cultural al românilor din Țara Silvaniei și pentru împlinirea visului de veacuri al românilor, acela de a se uni într-un singur stat.

În calitate de preoți, ei au fost lideri de opinie în lumea satelor, contribuind la păstrarea valorilor tradiționale ale românilor, a moralei creștine; totodată, au fost și luminători de carte, fiind directori ai școlilor confesionale, unde limba de predare era limba română.

Înaintași

Un astfel de înaintaș a fost viceprotopopul de Bred, Iosif Vaida. El s-a născut în anul 1795 și a fost hirotonit preot în anul 1825, în Poptelec (azi Popeni). Era străbunicul mamei lui Corneliu Coposu.

Alături de vicarul Șterca Șuluțiu, Iosif Vaida a avut o contribuție însemnată la ridicarea nivelului învățământului românesc sălăjean, participând și la Sinodul vicarial din 10 ianuarie 1850, de la Șimleul Silvaniei, când s-au pus, practic, bazele învățământului românesc în Sălaj.

De asemenea, de numele lui se leagă una dintre primele informații despre importantele vestigii arheologice existente pe teritoriul țării Silvaniei. Astfel, într-un raport pe care Iosif Vaida l-a trimis la data de 12 noiembrie 1859 eruditului episcop Ioan Alexi, el face o informare precisă asupra existenței acestor vestigii istorice, în special asupra celor de la Porolissum.

Aceste relatări reprezintă un document revelator de mentalitate, care se înscrie în curentul existent la mijlocul secolului XIX, când se înregistrează o sporire a interesului oamenilor de cultură față de istoria antichității. Gavril, fiul lui Iosif Vaida, s-a născut în anul 1830, în localitatea Poptelec. A absolvit gimnaziul în anul 1848.

El a urmat tot calea preoției, la fel ca și tatăl său, absolvind cursurile Facultății de Teologie din Blaj, în anul 1852. În anul 1853 a fost hirotonit preot în localitatea Șoimuș. A îndeplinit apoi funcția de notar al districtului greco-catolic al Noțigului. În anul 1872 el a

fost numit preot în „frunțașă comună românească” Bobota.

Din anul 1894 a fost avansat la funcția de vice-arhidiacon al districtului Șamșud și apoi în cea de protopop și administrator al aceleiași district protopopesc. Familia Vaida era înrudită cu cea a marelui om politic Alexandru Vaida Voievod, Gavril Vaida fiind văr primar cu tatăl acestuia.

Gavril Vaida, ajuns protopop al tractului Șamșud și un frunțaș de seamă al Partidului Național Român, a luat parte la toate acțiunile politice și culturale ale vremii. A organizat la Bobota trei întâlniri ale comitetului de conducere al P.N.R., dar și adunări generale ale asociațiilor culturale sălăjene. În fiecare an, de Sf. Arhangheli Mihail și Gavril își sărbătorea ziua onomastică la Bobota.

Sub acest pretext, la aceste evenimente, la care participau clerul și intelectualitatea sălăjeană, se discutau probleme de ordin cultural și național, fără ca autoritățile maghiare să bănuiască acest lucru. Gavril Vaida a fost membru fondator al Reuniunii învățătorilor Români Sălăjeni, membru pe viață al Astrei, precum și al celorlalte asociații culturale sălăjene.

În anul 1909, alături de protopopul Vaida a fost hirotonit, ca preot cooperador, tânărul Valentin Coposu, absolvent de teologie la facultățile din Budapesta și Gherla. În același an, Valentin Coposu se căsătorise cu nepoata lui Gavril Vaida, Aurelia Anceanu, absolventă a Școlii de fete din Brasov.

Tânărul preot se implicase, alături de tatăl său, preotul Grigore Coposu, în acțiunile politice și culturale ale vremii, încă din timpul studenției. Alături de alți studenți teologi din Sălaj, el a organizat o serie de petreceri de vară ale teologilor la Șimleul Silvaniei, banii strânși cu aceste ocazii fiind donați "în favorul bisericii greco-catolice din localitate".

Totodată aceste activități organizate de către studenții teologi erau prilejuri bune pentru tineri de a se cunoaște între ei și de a se întâlni cu elita laică și ecleziastică sălăjeană, care participa în număr foarte mare la aceste manifestări.

Ajungând preot într-una din cele mai mari comune românești din Sălaj, tânărul

Valentin Coposu a urcat repede pe scara ierarhica a gradelor bisericești, implicându-se, totodată, în activitățile politice și culturale ale vremii.

În vâltoarea evenimentelor din toamna anului 1918, el înființează, la data de 12 noiembrie, Sfatul Național Român din Bobota, al cărui președinte este ales de către sateni, precum și Garda Națională din comună.

Este ales apoi deputat din partea cercului electoral al Șimleului, calitate în care a participat la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918 și a votat Unirea Transilvaniei cu România.

Pentru aceasta, el a fost închis în primăvara anului 1919, alături de mama și sora lui Iuliu Maniu, în temnițele din Ungaria, fiind eliberat în urma schimbului de ostatici dintre armata română și cea comunistă maghiară care a avut loc pe data de 23 mai 1919, la Tiszafured.

Reîntors acasă, la Bobota, Valentin Coposu și-a reluat activitatea cu o intensitate și mai mare, atât pe plan politic cât și pe plan cultural. El a participat în data de 26 decembrie 1920 la lucrările Adunării de reconstituire a despărțământului Șimleu al Astrei. La această adunare s-au luat decizii importante privind reorganizarea despărțământului și programul de viitor al asociației.

Se prevedea, printre altele, înființarea de biblioteci și cooperative sătești, precum și de noi agenturi, fiind aleși în acest scop 31 de delegați. Acești delegați, printre care a fost ales și Valentin Coposu, erau președinți ai noilor agenturi care urmau să ia ființă. În această calitate el a desfășurat o prodigioasă activitate.

Ca rezultat, putem remarca faptul că în anul 1923, din cei 156 de membri ai despărțământului Șimleu al Astrei, 20 erau din Bobota. De asemenea, în anul 1924, pe data de 12 iulie, Valentin Coposu cu sprijinul Societății culturale "Sălăgeana", societate a studenților sălăjeni de la facultățile din Cluj, pune temelie unei "biblioteci populare" la Bobota. Biblioteca avea, pentru început, 130 de volume donate de către societatea studențească.

O fărâcă din sufletul mare al Blajului

În această atmosferă „politico-mistică, plină de esență românească și străbătută de patriotism” care exista în casa familiei Coposu, la data de 20 mai 1914 a văzut lumina zilei Corneliu Coposu.

După cum își amintea marele om politic, pereții casei din Bobota erau intesați cu tablouri ale marilor înaintași Avram Iancu, Horea, Cloșca și Crișan, dar existau și gravuri ale marilor oameni de cultură ai poporului nostru: Andrei Mureșanu, Vasile Alecsandri și Mihai Eminescu.

Dupa ce a urmat cursurile școlii primare din Bobota, la frageda vârstă de numai 8 ani, copilul Corneliu este înscris la Colegiul Sf. Vasile din Blaj. La această vârstă el nu înțelegea de ce tatăl său îl ducea la școală atât de departe de casă, „*peste patru județe, în târgușorul semănat cu ziduri înnegrite de vreme... Am înțeles însă, mai târziu, învățând povestea măreață a locului sfânt, care a întrupat destinul istoric al nației noastre. Din sufletul mare al Blajului - mare cât vrednicia lui bicentenar - , am rupt și eu o fărâcă. Și am pornit cu ea în lume, pe drumul arătat de dascălii mei*”.

În anul 1930, la vârsta de 16 ani, Corneliu Coposu s-a înscris la Facultatea de Drept din Cluj, pe care a absolvit-o în anul 1934. Provenind dintr-o astfel de familie cu vechi tradiții istorice și politice, a fost și firesc ca el să fie atras încă de pe băncile facultății în vâltoarea luptelor politice și de publicistică.

Debutul în cariera publicistică l-a avut în coloanele ziarului Romania Nouă din Cluj, care era condus de Zaharia Boilă. La început semna, cu inițialele C.C., rubrica intitulată „Știri din Salaj”. După acest debut, abordează în articolele sale o problematică variată.

Tematica articolelor din această perioadă cuprinde probleme de natură politică, în care face un aspru rechizitoriu al guvernării liberale, probleme sociale, dar și culturale și sportive. Astfel, până în anul 1938 el a publicat peste 170 de articole, fără a fi un gazetar oarecare, ci un condeier bun.

Un loc aparte în articolele sale îl ocupa evocarea unor momente fundamentale din istoria țării Silvaniei și a Transilvaniei, precum și scrierea unor lucrări cu caracter

monografic ale unor mari personalități ca: Inochentie Micu, Andrei Șaguna, Simion Bărnuțiu, Victor Deleu etc. Acestor înaintași le-a consacrat rânduri înălțătoare, căci cea dintâi norma a unei tradiții politice este continuitatea.

De aceea, Corneliu Coposu revendica în articolele sale tradiția luptătoare a Ardealului și drepturile sale firești la cultura și limba maternă. Astfel de articole sunt: Avram Iancu și Simion Bărnuțiu; Revoluția ardeleană - 1848; Supplex Libellus Valachorum; Tradiția istorică a Ardealului românesc; Alba Iulia; Temeiul juridic al Consiliului Dirigent al Ardealului etc.

La capătul de drum al tradiției de luptă a Ardealului el îl asează pe mentorul său politic, Iuliu Maniu. Despre acesta Corneliu Coposu afirma, după 1989, că *„a reprezentat spiritualitatea și gândirea românească din secolul nostru. Așa cum unchiul său, Simion Bărnuțiu, reprezintă în opinia mea figura cea mai importantă a secolului trecut din punct de vedere al gândirii politice și al geniului pe care l-a dovedit în cărțile și ideile lui, tot așa Maniu, în secolul următor, reprezintă chintesența spiritualității românești”*.

De asemenea, marele cărturar Gheorghe Șincai, care a înființat peste 300 de școli românești în Transilvania, printre ele fiind și cea din Bobota, este considerat de către Corneliu Coposu *„stâlp vrednic al stăpânirii noastre legitime pe aceste plaiuri”*. Ca și alții, și Coposu afirma că Gheorghe Șincai *„și-a închis ochii spre veșnica odihnă, într-un sat sălăgenesc, de pe valea Crasnei. Iar osemintele gărbovite de desagii ce adăposteau cea mai scumpă comoară a neamului românesc au fost așezate sub glia din Bobota, în fața bisericii vechi, la umbra unui păr bătrân”*. Pentru a eterniza memoria marelui iluminist, care se presupunea ca și-ar fi dat obștescul sfârșit la Bobota, sub îndrumarea protopopului Valentin Coposu s-a înființat aici Societatea culturală Gheorghe Șincai.

Obiectivele acestei societăți erau de a construi o școală care să poarte numele marelui cronicar și a unui monument pe locul unde se presupunea că ar fi înmormântat în

Bobota. Președintele societății era tânărul notar al comunei, Victor Boros.

Din ea mai faceau parte o serie de studenți, printre care se găsea și Corneliu Coposu, dascălul local, Augustin Buhai, alți tineri și localnici în frunte cu primarul Nicolae Ciocean.

S-a început strângerea de fonduri, prin organizarea unor acțiuni culturale, iar președintele societății a trimis, "cu îngăduința ministerială", un apel însoțit de 10 ilustrate, pentru răscumpărare, în toată țara, tot pentru îndeplinirea acestui scop nobil.

Președintele societății a început să cutreiere țara, distribuind aceste ilustrate și argumentând necesitatea strângerii fondului pentru ridicarea monumentului propus.

Astfel, în anul 1939, cu ajutorul escadronului 18 cavalerie cantonat la Bobota, comandat de capitanul Gheorghe Rizescu, și cu sprijinul locuitorilor s-a reușit să se ridice un monument în forma de cruce, pe locul unde se presupunea că s-ar afla mormântul marelui cărturar.

Războiul

Anul 1940 a fost un adevărat cutremur, nu numai pentru familia Coposu, ci pentru întreaga suflare românească din Ardeal. În urma Dictatului de la Viena din 30 august, familia Coposu a fost nevoită să părăsească Bobota, unde Valentin Coposu păstorise peste 30 de ani, deoarece numele lui era trecut din nou, ca și în anul 1919 pe lista neagră a autorităților maghiare.

Pentru că nu l-au găsit pe protopopul Valentin Coposu la Bobota, trupele maghiare s-au răzbunat și au aruncat în aer monumentul ridicat în memoria lui Gheorghe Șincai doar cu un an înainte, arborând în locul lui steagul unguresc.

Familia Coposu s-a refugiat lângă Alba Iulia, în comuna Coșlariu, unde Valentin Coposu a mai păstorit doar un singur an, deoarece la data de 28 iulie 1941, la vârsta de numai 54 de ani, în urma unui atac de cord a trecut la cele veșnice. Ultima lui dorință a fost aceea de a fi înmormântat la Bobota, după ce Ardealul va fi eliberat.

După acest tragic eveniment, familia Coposu s-a mutat în București, Corneliu Coposu fiind numit din anul 1940 secretarul politic al lui Iuliu Maniu, el fiind totodată,

după cum afirma distinsa d-na Flavia Bălescu, sora sa, „stâlpul și bucuria noastră”.

În perioada 1941-1944 Corneliu Coposu publică în coloanele ziarului Ardealul o serie de articole în care protestează cu hotărâre și energie împotriva Dictatului de la Viena. Cu duioșie și melancolie deapănă amintiri din zilele petrecute pe pământul natal din Bobota cu prilejul sărbătorilor de Paști și de Crăciun.

De asemenea, el descrie cu multă măiestrie stilistică suferințele fraților înstrăinați, în cuvintele sale pline de emoție vibrând inimile tuturor românilor refugiați. La 22 septembrie 1944 Corneliu Coposu a susținut la sala Dalles din București, o conferință cu tema Țara Sălajului. Ea a fost publicată apoi și în volum.

În aceasta lucrare el evocă trecutul istoric al țării Silvaniei, personalitățile marcante pe care acest colț de țară, adevărată „piatră de hotar” a românilor, le-a dat țării, afirmând totodată dreptul istoric și demografic al românilor asupra Ardealului.

Corneliu Coposu sublinia faptul că țara Silvaniei „s-a dovedit a fi o scânteietoare frântură de leagăn a națiunii noastre”, purtând „focul nestins al naționalismului dârz, autohton, izvorât din durerile comprimate ale neamului românesc. (...) în țara Silvaniei ne-a fost încercată, mai mult decât oriunde, răbdarea. Asuprirea și umilințele ne-au fost acolo ursitoare întunecate. Înfrățiți cu ele am spart crusta neființei și am legat Sălajul pentru totdeauna de veșnicia românească. Noi suntem stăpânii lui adevărați. Căci nu-l stăpânim de ieri, prin forță, în temeiul unui „arbitraj”. Suntem acolo din vremuri de piatră. În fața trecutului nostru nu stau în picioare angajamente ci drepturi câștigate”.

După terminarea războiului, Corneliu Coposu publica în coloanele oficiosului P.N.T. Dreptatea, până când acesta a fost interzis, o serie de articole, dintre care multe au devenit apoi capete de acuzare la proces. Dintre acestea amintim: De vorba cu un comunist; Omul zilei: democratul fenedist! sau articolul Sfânta mare nerușinare.

În aceste articole el îi ataca virulent pe parveniții noii puteri. În urma capcanei întinse de către securitate la Tămădău, P.N.Ț a fost dizolvat, iar liderii săi, printre care se

gasea și Corneliu Coposu, au fost închiși, intentându-li-se procese comandate de la Moscova, prin care au primit ani grei de închisoare, foarte mulți dintre aceștia găsindu-și sfârșitul în temnițele comuniste.

Supraviețuirea

În timpul detenției, principalele forme de supraviețuire le-au reprezentat - după cum mărturisea și Corneliu Coposu - credința în Dumnezeu și apelul la memorie și cultură. Pentru a-și păstra intelectul în activitate în perioada de izolare totală, Corneliu Coposu făcea traduceri literare în plan mental.

Din literatura engleză a tradus poezia If, a lui Rudyard Kipling, despre care Șerban Cioculescu spunea că este cea mai bună traducere a acestei poezii dintre sutele care-i trecuseră prin mână. Poezia a fost publicată și de istoricul Nicolae Băciu, pe vremea aceea rector al Universității din Honolulu, cu note apreciative la adresa acestei traduceri.

De asemenea, a compus mii de poezii, din care aproximativ 100 au fost transcrise de către surorile lui, după eliberarea din închisorile comuniste. Inventă și rezolva mental probleme de matematică, ajungând la o stare de spiritualizare și o deosebită ușurință în gândire. Astfel de metode au fost folosite de mulți deținuți politici pentru a-și salva memoria.

Cea mai reprezentativă dintre poeziile scrise în această perioadă ni se pare a fi poezia „Rugă”, scrisă în condiții de izolare totală; din aceasta răzbate suferința îndurată, dar și speranța în găsirea liniștii sufletești și a puterii de a uita aceste tragice momente. Opera scrisă a lui Corneliu Coposu cuprinde și apariții în volume.

Acestea sunt: Ungaria ne cere pământul, apărută la editura Luceafarul din Zalau în anul 1940; Țara Sălajului, București, 1944; Armistițiul de la 23 August 1944 și implicațiile lui, apărut în anul 1978 în S.U.A, și la editura Gândirea românească din București în anul 1990; Retrospective asupra istoriei contemporane, în anul 1990 și 1996, București, colecția Problemele timpului; Dialoguri cu Vartan Arachelian, la editura Anastasia, în anul 1991; Confesiuni. Dialoguri cu Doina Alexandru, tot la editura Anastasia, în anul 1996. A colaborat și la volumele: Iuliu Maniu în fața istoriei (1992), Ion Mihalache în

fața istoriei (1993) și la volumul Din gândirea creștin-democrata românească (1995).

Regretat de o națiune întregă

Încă în plin regim comunist, Corneliu Coposu împreună cu profesoara Valeria Ciocean din Bobota, fina sa, a reușit, după multe strădanii, să îndeplinească obiectivul principal al societății culturale Gheorghe Șincai, care luase ființă în Bobota, după cum am mai arătat, încă din perioada interbelică: acela de a ridica un monument închinat marelui cărturar.

Astfel, pe data de 3 iunie 1989, Corneliu Coposu a participat la dezvelirea bustului lui Gherghe Șincai la Bobota, însă nici aici nu a scăpat neurmărit de Securitate, care nota în raportul său că: *"Pe parcursul șederii în comuna și în alte localități din județ a fost anturat de trei surse din legătura noastră"*.

Din cauză că era tot timpul urmărit de către Securitate a preferat să nu facă neplăceri prietenilor sau rudeniilor pe care îi avea în Bobota, deoarece după ce se întâlnea cu ei, erau contactați de organele de Securitate. Astfel, vizitele sale în Sălaj, în

timpul dictaturii comuniste, au fost foarte rare.

Probabil din această cauză, dar și din pricina unei crize de lombosciatică, nu a putut să participe la sfințirea bisericii din Bobota, care a avut loc pe data de 20 octombrie 1986, dar a trimis profesoarei Valeria Ciocean un material intitulat „Lauda clerului.”

Traectoria pământească a lui Corneliu Coposu s-a încheiat la data de 11 noiembrie 1995, fiind regretat de către o națiune întregă, în slujba căreia și-a dedicat întreaga viață. În concluzie, putem afirma faptul că familia Coposu și înaintașii săi, începând de la Iosif Vaida și până la Corneliu Coposu, a avut o contribuție importantă la dezvoltarea Sălajului și din punct de vedere cultural.

Corneliu Coposu, cel mai de seamă reprezentant al acestei familii, a fost, fără îndoială, unul din cei mai mari oameni politici ai României secolului XX, dar și un însemnat om de cultură.

Dr. Marin Pop

SINAXAR

Elizeu, urmașul lui Ilie și slujitor al poporului

Numele este o prescurtare din *Eliasha*, care înseamnă „Dumnezeu (El) a ajutat (jasha)”. Acest nume propriu, care exprimă recunoștință față de divinitate, a fost redat în greacă prin „Elisaios”, de unde a fost preluat în latină cu „Elisaeus”.

Originea și misiunea profetului

Elizeu, fiul lui Safat, este originar din Abel-Mecola (1 Rg 19,16), o localitate pe malul occidental al Iordanului, la jumătatea drumului între lacului Genezaret și Marea Moartă. Ca succesor al profetului Ilie, Elizeu activează în regatul de Nord (Israel), în jurul anilor 850-800 î.C. Ca și în cazul lui Ilie, nici pentru Elizeu nu avem o carte profetică, ci numai o colecție, fixată foarte curând în scris,

de povestiri cu elemente legendare, transmise în 1 Rg 19,19-21; 2 Rg 2,1-8.15; 9, 1-15 și 13, 14-21. Sunt povestiri de natură diferită și disparată iar asupra lor gravează un parcurs tradițional și redacțional complex. Se deosebesc de povestirile lui Ilie atât la nivel formal cât și în privința conținutului, cu toate că de a lungul anilor cele două colecții s-au influențat reciproc. Cu toate că Elizeu îl depășește pe Ilie prin numărul și natura minunilor, el nu-i egalează însă importanța și nu a exercitat un impact asemănător celui avut de Ilie, care grație ascensiunii sale miraculoase la ceruri și așteptării revenirii lui în timpul mesianic, era un profet cu mult mai popular și legendar în timpul lui Cristos. E de ajuns să spunem că în Noul Testament este

menționat de 30 de ori, în timp ce despre Elizeu se vorbește o singură dată (Lc 4, 27).

Elizeu se deosebește în unele aspecte de Ilie, în ciuda tendinței de a asimila evenimentele și figura lui cu cea a învățătorului său. Elizeu își formează ucenicii într-un ambient al său, la Ierihon. Dar numărul ucenicilor crește atât de repede încât foarte curând acest spațiu este prea îngust și ucenicii înșiși aduc din pădurea de lângă Iordan (pe atunci, încă în viață) bârne solide pentru a construi un ambient mai spațios (2 Rg 6,1).

Familia lui Elizeu trebuia să fi fost destul de bogată, dat fiind că pentru aratul pământului în proprietatea tatălui erau folosite 12 perechi de boi (1 Rg 19,19). Elizeu însuși era la al doisprezecele plug când Ilie, căruia Dumnezeu îi poruncise să-l aleagă ca succesori pe Elizeu, a trecut pe lângă el și i-a aruncat asupra-i mantaua, simbol al puterii profetice, revendicându-l prin acest gest simbolic în slujirea sa profetică. Elizeu l-a urmat numaidecât pe Ilie, părăsind averile și familia, de la care însă își ia mai întâi rămas bun (cf, în schimb, cerința exigentă a lui Isus din Lc 9,61). Mai înainte de a fi răpit la cer, Ilie împlinește dorința lui Elizeu lăsându-i două treimi din propriul spirit (în același fel în care primului născut îi reveneau două treimi din patrimoniu, cf Dt 21,17), intrând astfel în moștenirea profetică a maestrului, care este numit în acest fel succesor al său. Dar urcând la cer, Ilie a lăsat lui Elizeu semnul extern al moștenirii profetice: inconfundabila mantie din piei de capră (cf 2Rg 1,8), marca și semnul său distinctiv, pentru a spune astfel. Dovadă că acum spiritul profetului Ilie trecuse acum la Elizeu, acesta, în fața fiilor profeților a lovit cu mantia apele Iordanului și le-a despărțit, traversând apoi fluviul pe uscat (2 Rg 2,5-15).

Profet și făcător de minuni

Lui Elizeu îi sunt atribuite și alte minuni asemănătoare cu cele săvârșite de Ilie. Elizeu a făcut alte minuni în favoarea aproapelui. A tămăduit apele stricate din Ierihon - actualul „izvor al lui Elizeu” - vărsând sare (2 Rg 2,19-22), un gest care se păstrează în tradițiile catolică și ortodoxă la binecuvântarea apei.

La Galgala, în timpul unei foamete, a transformat în comestibilă hrana otrăvită (2 Rg 4,38-41). Cum avea să facă Isus, și despre Elizeu se transmite o înmulțire a pâinilor: cu 20 de pâini de orz a săturat o sută de oameni și a mai și rămas ((2 Rg 4,42-44; cf Mt 14,13-21; 15,32-39). A ajutat un ucenic să recupereze o secure care îi căzuse în Iordan, făcând ca fierul să plutească (2 Rg 6,1-7). Cât de mare trebuie să fi fost faima lui de taumaturg, rezultă și din faptul că până și sirianul Naaman, comandatul armatei Damascului, a mers la el pentru a se vindeca de lepră (cf Lc 4,27) și profetul l-a vindecat fără să accepte nicio recompensă. Servitorului și însoțitorului său Giezi, în schimb, care a alergat în urma lui Naaman pentru a-i cere un cadou prefăcându-se că este trimis de Elizeu și a primit daruri regești, i-a făcut să cadă asupra lui lepra de care fusese vindecat generalul (2 Rg 5,1-27).

Profetul, părtaș la detinul poporului său

Elizeu nu s-a mărginit doar la necesitățile oamenilor de rând, dar s-a implicat și în politică la nivel "național". Pentru capacitățile lui supranaturale, Elizeu era deosebit de temut de către dușmanii săi. Se spune despre el că reușea să-l informeze pe regele Israelului chiar și despre cele ce se spuneau în camera de dormit a regelui Damascului. De

aceea, regele Damascului, în războiul împotriva arameilor, pentru a-l face inofensiv pe acest om periculos a căutat să-l ia prizonier, dar Elizeu a cerut lui Dumnezeu să orbească trupele care mășăluiiau împotriva lui în ținută de atac, astfel încât acestea au fost de fapt înșelate de el, conduse în Samaria unde au fost ele însele luate prizoniere, cum povestește pagina biblică, nu fără ironie. Regele lui Israel ar voia să elimine pe soldații dușmani, dar Elizeu a arătat o dragoste adevărată pentru dușmani și a cerut să le fie cruțată viața, ba mai mult, să fie hrăniți și apoi trimiși acasă (2 Rg 6,8-23).

Când regele arameilor Ben-Adad al III-lea (în timpul regelui Iosia, anii 813-797) a asediat Samaria, s-a verificat o foamete atât de mare încât regele lui Israel, cuprins de disperare, hotărâse să i se taie capul lui Elizeu. Dar Elizeu a vestit sfârșitul foametei chiar pentru a doua zi. Concret, înșelați de presupusa larmă de care și cai, arameii se temeau de descinderea unei armate puternice și cuprinși de panică au abandonat tabăra de sub zidurile orașului, astfel încât locuitorii Samariei au revenit fără să întâmpine rezistență, să să încarce cu provizii și să ducă acasă prăzi îmbelșugate (2 Rg 6, 24-7,20). Succesorul lui Ben Adad, Cazael, urma să provoace Israelului devastări belice mult mai grele, cum a prevăzut Elizeu.

Dar cea mai notabilă mișcare politică provocată de Elizeu a fost când el a trimis pe unul din ucenicii lui la armata care își fixase tabăra la Rama-Galaad, cu îndatorirea de a-l unge în secret pe oficialul Ieu ca rege al Israelului. Ieu, succesiv, a fost proclamat rege de către militari și a organizat imediat o revoluție nemiloasă. L-a ucis pe regele regatului din Nord, Ioram (852-841) și l-a eliminat și pe nepotul Acazia, regele regatului lui Iuda (841), pe mama acestuia Atalia, o fiică a lui Omri a Israelului, precum și pe perfida Isabela. Ca și cum nu era îndeajuns, a făcut să fie decapitați toți cei 70 de copii ai lui Ahab (cifra este simbolică, indică un număr foarte mare) și pe toți membrii casei regale. După această baie de sânge, Ieu, adorator al lui Iahve străin de compromisuri, a făcut să fie uciși toți preoții lui Baal, a ras la pământ templul acestui zeu, ducând pînă la capăt, în acest fel, războiul împotriva cultului

lui Baal început de Ilie. Se împlinea totodată și teribila pedeapsă care plana asupra casei lui Ahab din cauza degradării credinței. Este posibil ca Elizeu să fi dezaprobat această vărsare de sânge (cum, o sută de ani mai târziu, va face Osea într-un caz asemănător Os 1,4) pentru care, în schimb, re-elaborarea tardivă a deuteronomistului îl laudă pe Ieu, executorul radical al judecății lui Dumnezeu (2 Rg 10,30).

Apusul unui profet, dar nu și al profeției

Nu se spune nimic în Biblie despre activitatea lui Elizeu sub domnia lui Ieu (841-813). Se crede că nu a activat nici în timpul succesorului acestuia, Ioahaz (813-797), în timp ce apare din nou sub domnia lui Ioas (797-782), chiar dacă numai într-un singur caz. Acest rege trebuie să fi nutrit o mare venerație pentru profet, pentru că îl vedem la căpătâiul lui Elizeu muribund, în timp ce plânge și exclamă: „Părintele meu, părintele meu, carul lui Israel și conducătorul lui” (2 Rg 13,14); e o imagine prin care Ioas declară că activitatea profetică a lui Elizeu în timpul războaielor împotriva arameilor a fost deosebit de incisivă și iluminantă pentru Israel. Mai târziu, în 2Rg 2,12 acest titlu este transferat asupra lui Ilie, care însă nu a fost implicat niciodată în acțiuni militare.

Pe patul de moarte, Elizeu a prezis regelui o întreită victorie asupra arameilor, astfel încât îi va permite lui Ioas să recucerească teritoriile pierdute dincolo de Iordan. Chiar și după moarte, Elizeu a săvârșit o minune. În timp ce se îngropa un defunct, a năvălit dintr-o dată o bandă de soldați moabiți. Participanții la funeralii, speriați, au aruncat trupul neînsuflețit în mormântul lui Elizeu, care evident trebuia să fi fost prin apropiere și ușor accesibil. Imediat ce mortul a venit în contact cu oasele profetului, a revenit la viață (2 Rg 13,20). O tradiție, despre care se face mențiune încă din timpurile protocreștine, semnaleză mormântul lui Elizeu în Samaria, sub cripta ruinelor actualei bisericii dedicată Sf. Ioan.

Elizeu s-a bucurat de o enormă considerație și după trecerea multor veacuri, cum dovedesc expresiile următoare din cartea lui Ben Sirah (48,12): „Cât timp a trăit, nu a tremurat în fața nimănui, și niciun

muritor nu a avut vreodată putere asupra spiritului său". Un elogiu, acesta, adus unui profet din vechime, dar care poate fi asumat ca program de viață de către orice creștin. (Text inspirat și adaptat liber după Paul

Maiberger, *Marile figuri ale Vechiului Testament*, Mainz 1990; tr.it., Brescia 1995).

AMVON

Fericirile în Luca

Lc 6, 17-23

Isus proclamă Fericirile care reprezintă inima Evangheliei!

Fericirile sunt ușa prin care se intră în Rai! Ele nu sunt porunci, ci o propunere din partea lui Isus pentru fiecare om: dacă vrei să intri în Împărăție, iată rețeta! Mântuitorul le pronunță chiar la începutul misiunii Sale, asemenea unui program pe care și l-a propus să-l urmeze îndeaproape.

Luca spune că sunt fericiți cei săraci, cei înfomețați, cei ce plâng și cei persecutați. Folosind a II-a persoană plural, Isus se adresează apostolilor în mod direct: „voi"! Discursul Său, fericirile, se referă la ei.

Cuvântul „fericiți” este explicat de cele două verbe la imperativ: *Bucurați-vă* și *veseliți-vă*! Dacă primul desemnează o bucurie interioară care umple inima, cel de al doilea arată că este vorba de bucuria pe care omul o manifestă în exterior. Prin discursul Său, Isus se adresează săracilor, căci ceilalți oameni despre care vorbește (cei care plâng, cei înfomețați, cei persecutați) sunt trei categorii de oameni care fac parte din clasa săracilor.

Fericirile implică Împărăția Cerurilor

Luca subliniază că Isus înainte de a pronunța fericirile, ridică ochii și-i îndreaptă către ucenicii Săi; către creștinii care au săracit, pentru că urmându-L pe Isus, au fost persecutați și au pierdut tot! Pe ei îi numește: **fericiți**. În ce sens? Pentru că a voastră este Împărăția! <Nimeni nu poate lua celor drepti premiul Împărăției!>

De fapt, proclamând fericirile, Domnul vestește și promite celor prezenți:

„Împărăția”. Prin urmare, este însuși Dumnezeu, care s-a hotărât să inverseze situația în favoarea lor (a săracilor), pentru vecie! „Împărăția” este duiosia și mila lui Dumnezeu care se apropie de om încă din prezent, se face om, iar cu prezența Sa iubitoare elimină, vindecă și biruie orice suferință, nedreptate, moarte și neajuns; lucruri care periclitează și amenință demnitatea omului!

Această „Împărăție” pătrunde în lume odată cu venirea lui Isus pe pământ. Isus ne spune „Fericiti” acum, chiar dacă noi încă nu înțelegem.

Oare știm că avem toate motivele să fim fericiți? Credem că Isus vrea să facă din urmașii Săi niște oameni-creștini fericiți? Știm că fericirea este un element necesar pentru cei care doresc să-L urmeze cum se cuvine pe Domnul?

Nu trebuie să uităm că Isus leagă suferința, plânsul și sărăcia din această viață, de fericirea din viața viitoare. Prin urmare, nu suferința sau greutățile trebuie să ne preocupe, ci lipsa lor, *deoarece „lipsa necazurilor” ne periclitează (ne amenință) fericirea veșnică!* Aceasta era una din cele mai mari frici ale sfinților care se preocupau atunci când totul le mergea bine. Ce diferit judecau față de noi!

Săracii și suferinții știu că destinul învierii lui Isus este pregătit și pentru ei și de aceea se bucură încă din această viață!

Omul și fericirea

Problema principală a fiecărui om este cea a fericirii. Isus dorește să ne asigure că fericirea adevărată există și este dăruită tuturor, nefiind exclus nimeni. Dar Domnul ne arată și care este conținutul acestei fericiri. Cel într-adevăr

fericit nu este miliardarul, omul de succes, omul care s-a îmbogățit necinstit sau cel care stăpânește și comandă pe alții... căci, Isus ne spune că numai Dumnezeu ne poate face fericiți, iar acest lucru este bucuria Lui cea mai mare. Prin urmare, *fericirea adevărată* se află numai în relația omului cu Tatăl, în comuniunea cu El.

Dorința fericirii este una dintre cele mai profunde aspirații ale omului. Orice om caută sănătatea, plăcerea, inteligența, prietenia, bucuria, adică plinătatea. Însă în Evanghelie, tema fericirii este exprimată pe baza opoziției: fericiți cei săraci, înfomețați și care plâng. **Fapt care demonstrează că în spatele Fericirilor stă o răsturnare a situației, care constă în trecerea de la „a avea” la „a fi” de la „a fi” la „a da”, de la „a avea pentru sine” la „a da și altora”.** Descoperind mecanismul acestei „treceri”, omul ajunge să cunoască secretul lui Dumnezeu: a fi pentru altul, a se dăruia, a oferi. **A dăruia altora fericirea** este misiunea de baza a sfinților, persoane care s-au abandonat voinței Lui Dumnezeu și au urmat cu strictețe Evanghelia iubirii și a fericirilor.

Exprimându-se: „*Ferice de voi, care acum plângeți, căci veți râde*”, Isus ne asigură că Dumnezeu dorește să alunge și că va înlătura tot răul care ne face să suferim! Dar are nevoie să-I spunem că ne bazăm pe El și ne încredințăm viața în mâinile Sale.

Foamea și setea omului de Dumnezeu

Diferit de Matei, **Luca limitează fericirile la patru**, dar adaugă și cele patru elemente contrare lor, pe care Evanghelia zilei de astăzi nu le amintește. Mai mult, dacă Luca afirmă în mod simplu: „*Ferice de voi, săracilor, că a voastră este Împărăția lui Dumnezeu*” (Lc 6, 20) și „*Ferice de voi, care acum sunteți flămânzi, căci vă veți sătura*” (Lc 6, 21), Matei spune: „*Fericiți cei săraci cu spiritul, căci a lor este Împărăția Cerurilor*” (Mt 5, 3) și „*Fericiți cei flămânzi și însetați de dreptate, căci ei vor fi săturați*” (Mt 5, 6) explicând oarecum sensul sărăciei și al foamei.

În timp ce cuvântul „fericit” înseamnă voios, bucuros, satisfăcut, mulțumit pe deplin, „**foamea” și „setea”** sunt doi termeni care arată o nevoie primară a omului, ce nu poate fi anulată. Dacă un om este înfometat și nu mănâncă timp de câteva zile, moare. La fel se întâmplă dacă îi este sete și nu bea. În sens evanghelic, „a fi sătul” înseamnă a fi mulțumit, împlinit.

Cunoscând aceste sensuri ale cuvintelor pe care Luca le folosește, înțelegem că Isus ne invită să fim atenți la „*bucuria inimii*” sau mai bine zis la bucuria sufletească. Domnul ne arată că există o „foame existențială”, mai profundă decât orice dorință pe care am putea-o avea în această viață. Este vorba de *foamea și de setea de iubire*, de fericirea infinită, nemăsurată, nemărginită, netrecătoare, **ceea ce este echivalentul foamei și setei de Dumnezeu și de dreptatea Sa, care este sfințenia!** Celelalte dorințe pământești nu reprezintă foamea adevărată a inimii, a sufletului uman. **Omul care încearcă din răspuțeri să-și sature toate dorințele vieții pământești, absolutizându-le, va fi dezamăgit, va fi ucis, va muri fără să le poată satisface!**

Să nu uităm că noi suntem ai lui Dumnezeu; **inima noastră este a Lui și de aceea se satură numai de El în mod deplin**, adică numai în măsura în care îl caută pe Dumnezeu și Împărăția Sa!

„Sărăcia” ca viață trăită în urma lui Isus

Predicând fericirile, **Isus le spune săracilor că Împărăția Cerurilor este a lor.** *Fericirile* sunt confirmarea declarației pe care Isus a făcut-o la Nazaret, cum că El este Mesia: *„Spiritul Domnului este peste Mine și M-a sfințit și M-a trimis ca să dau vestea cea bună săracilor”, „astăzi s-au împlinit aceste cuvinte pentru voi, care Mă ascultați”.*

Isus este „fericirea vie” pentru că îl face pe Dumnezeu prezent în istorie. **Domnul s-a născut și a trăit sărac.** Ne-a învățat că sărăcia nu este sinonimul mizeriei. El s-a opus idolatriei bogățiilor, care este izvorul tuturor relelor, nedreptăților și inechităților, deoarece Domnul este apărătorul dreptății, al demnității tuturor persoanelor, începând cu săracii, suferinzii și oprimații pământului.

Parabola Bogatului și a lui Lazăr este o clară explicație a *fericirii celor săraci*. Notăm că viața bogatului pe pământ este scurtă în comparație cu viața veșnică. La ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă își pierde sufletul pentru vecie? Omul care trăiește numai pentru bunăstarea sa materială și nu se gândește la viața sa veșnică, cel care se gândește numai la cum să „facă bani” cu orice preț, cel care cauzează „mizeria” fraților săi... și nu trăiește pentru a-și iubi frații și a merita viața veșnică, greșește și se înșeală amarnic.

Isus vrea să spună: „fericiți voi săracilor, deoarece în realitate sunteți bogați, adică moștenitori ai cerului”. Opoziția nu este între săraci și bogați, ci **între „bogați” înaintea lumii și „bogați” înaintea lui Dumnezeu. Cea care contează este bogăția înaintea lui Dumnezeu.**

Fraților! **„Sărăcia”** este virtutea care ne spune că aparținem, sau nu, lui Cristos! Ea deschide inima omului la într-ajutorare, la iubire, în timp ce bogăția închide sufletul omului.

Părinții bisericii consideră că **„a fi sărac”** -în spiritul Evangheliei- înseamnă

a nu discuta despre tema sărăciei, ci, a te asemăna lui Isus, prin fapte concrete.

Fericirile implică un mod nou de gândire, cel dumnezeiesc, conștiința că Împărăția cerurilor este a noastră. Omul care gândește într-un mod nou începe să trăiască diferit, căci nu poate fi „sărac cu spiritul” și în același timp să-și bazeze viața doar pe sporirea bogățiilor materiale.

Săracii și bogații, economic vorbind, pot fi cu toții „săraci”, iar creștinește vorbind, nu considerăm că Isus nu ar dori să-i mântuiască pe cei bogați, dar îi salvează numai în măsura în care aceștia acceptă să se convertească, schimbându-și inima și viața, după modelul inimii și al vieții lui Isus.

„Săracii lui Cristos” sunt aceia care nu adoră banul, care nu calculează valoarea unei persoane în funcție de bogățiile pe care le are, care se bucură când află că sunt alți oameni mai norocoși decât ei, mai bogați, care știu să se stăpânească, încercând să îmbunătățească condiția lor socială și economică, în liniște și nu în tensiuni, nepunându-și sănătatea în pericol sau relațiile cu cei dragi... fără să înșele, să facă „pe șmecherii”, să profite de legile ambigue, ci își plătesc taxele... și lista ar putea continua.

Iubirea este adevărata bogăție!

În spatele fiecărei fericiri se află o alegere de stil de viață din partea omului. Fiecare om poate opta să se mântuiască (adevărata fericire) sau să se piardă; să caute calea care duce la Dumnezeu sau să-și croiască propria cale care duce la pierzanie.

Isus nu condamnă sărăcia sau bogăția în sine, ci modul în care se folosesc bogăția și deciziile din viață, care uneori, lipsesc persoanele de virtutea iubirii și, prin urmare, de fericirea veșnică!

Discursul Mântuitorului este adresat ucenicilor, semn că ei înșiși sunt chemați să-și aleagă un stil de viață bazat pe dreptate, care să-i conducă la fericirea veșnică. Notăm că Isus nu-i invită pe oameni să fie săraci, înfometăți,

plângăcioși, ci să fie atenți ca să nu se îndepărteze de Dumnezeu și de iubirea aproapelui, deoarece **omul care iubește** știe că bogăția, fericirea adevărată se află în întâlnirea cu aproapele și nu în

individualism; în seriozitatea faptelor vieții și nu în superficialitatea lor!

Pr. Mihai Tegzeș

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Exerciții spirituale pentru tinerii din Protopopiatul Șimleu Silvaniei

În zilele de 16-18 martie a.c. au avut loc exercițiile spirituale pentru tinerii din Protopopiatul Șimleu Silvaniei care s-au desfășurat la Pensiunea *Colț de Rai*, pe Munții Meseșului, județul Sălaj. Au participat un număr de 54 de tineri proveniți din parohiile: Plopiș, Iaz, Valcău de Jos, Drighiu, Halmășd, Bădăcin, Șimleu Silvaniei, Porț, Marca, Cehei, Șumal cu vârstă peste 14 ani. Meditațiile au fost susținute de către Pr. Conf. Univ. Dr. Eugen Jurcă de la Facultatea de Psihologie a *Universității de Vest* din Timișoara. Tema exercițiilor spirituale a fost *Tinere, ție îți zic scoală-te!* (Lc 7,14). Prelegerile prezentate de către părintele Jurcă au fost intercalate cu ateliere de lucru în care tinerii au primit diferite sarcini de nuanță psihologică, dar și cu momente recreative în care au avut loc diferite jocuri. Reprezentantții Biroului Pastoral

Eparhial pentru Laici al Eparhiei Greco-Catolice de Oradea au fost Sora Kasia, precum și Veridiana Ghiurcă care au organizat jocurile și au animat toate activitățile.

Un moment emoționant a fost reprezentat de vizita Preasfinției Sale Dr. Virgil Bercea care s-a deplasat în cursul zilei de sâmbătă pentru a adresa un cuvânt de încurajare tinerilor, îndemnându-i să fie apropiați față de biserică și de preoți, să facă fapte bune, să caute a fi exemple bune pentru cei din jurul lor.

În seara zilei de vineri tinerii s-au rugat împreună *Calea Crucii*. La Sfânta Liturghie din zilele de sâmbătă și duminică au concelebrat părintele Eugen Jurcă, părintele Nicolae Bodea, protopop de Șimleu Silvaniei și părintele Ioan Șanta, paroh al Parohiei Plopiș și responsabil desemnat al activităților cu tinerii în Protopopiatul Șimleu Silvaniei. Răspunsurile la Sfânta Liturghie au fost date de către participanți, avându-i în frunte pe tinerii din Șimleu Silvaniei.

Mulțumim Bunului Dumnezeu pentru aceste zile de reculegere, sperăm într-un curs ascendent al activităților cu tinerii, deoarece viitorul Bisericii îl constituie aceste mlădițe pline de speranță.

Pr. Ioan Șanta

LUMEA ÎN CARE TRĂIM**Reculegeri spirituale
în parohia Marin, Sălaj**

Ziua de vineri, 30 Martie 2012, a fost o zi deosebită pentru comunitatea greco-catolică din Marin. Credincioșii noștri s-au bucurat de o zi de reculegeri spirituale ținută de părintele Daniel Bertean de la Parohia „Petru și Pavel” din Zalău. Programul a început vineri dimineața la ora 9:30 cu un moment de rugăciune, timp în care părintele Daniel a fost disponibil pentru Taina Mărturisirii, iar la ora 10 a început Liturghia Darurilor Înaintesfințite. După terminarea Liturghiei, părintele a ținut prima meditație, în care a făcut o scurtă descriere a ce înseamnă reculegerile spirituale, ce rol au ele și în ce fel trebuie trăite. Tema primei meditații a fost „Timpul omului” și s-a referit la modul în care omul zilelor noastre își petrece timpul zi de zi, descriind importanța chivernisirii timpului, atât în

cele lumești, cât și în cele spirituale. A doua meditație a început la ora 16 cu recitarea rugăciunilor începătoare și Rugăciunea Orei a IX-a, apoi părintele a citit din Sfânta Scriptură pasajele din Evanghelia după Matei legate de Patimile și Moartea lui Isus, aceasta fiind și tema celei de a II-a meditații. La această meditație s-a încercat să se facă o explicație a gesturilor personajelor care au participat la patimile lui Isus (Iuda, Petru, Pilat, Simeon Cireneul, Fecioara Maria, femeile evlavioase ...), și o asemănare și identificare a noastră cu fiecare dintre personajele acelea. A urmat apoi în program rugăciunea „Calea Crucii”, la care au participat mai mulți preoți din protopopiat: pr. Daniel Bertean, pr. Petru Peștean, pr. Iancu Neagotă și parohul, Mihai Șofineți. După terminarea rugăciunii s-au făcut concluziile finale, s-a mulțumit celor invitați și participanților, s-a sărutat crucea, s-a făcut ungera cu mir, iar părintele predicator a împărțit participanților câte o iconiță, ca amintire a acestei zile binecuvântate.

Pr. Mihai Șofineți

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Copiii - florile și podoaba Bisericii la prima întâlnire cu Isus în Sfânta Împărtășanie

Duminica Floriilor a fost o zi de mare sărbătoare pentru credincioșii Parohiei Greco-Catolice Zalău - Cartierul Ortelec deoarece pentru prima dată de la reînființarea parohiei, trei copii au primit Sfânta Împărtășanie în mod solemn. Acest eveniment a fost precedat de o intensă pregătire susținută de către preotul paroh Petru Peștean cu acești copii care au conștientizat importanța prezenței lui Cristos în viața lor.

La Sfânta Liturghie în cuvântul de învățătură părintele i-a îndemnat pe copii să ducă lumina lui Cristos în sufletele celor dragi, în familie, la școală și în orice loc vor ajunge în cursul vieții.

Prima Sfântă Împărtășanie este un moment de referință pentru viața oricărui creștin. Ea rămâne înscrisă între datele importante, cum ar fi ziua de naștere sau ziua botezului, deoarece cu acest prilej copiii devin

membri responsabili ai Bisericii lui Cristos.

Trebuie să mai amintim că în urmă cu numai 7 luni, în data de 11 Septembrie 2011 s-a oficiat Prima Sfânta Liturghie după 63 de ani în această parohie, de către Pr. Protopop Valer Părău, Pr. Florin Mărincean și Pr. paroh Petru Peștean. Au participat pe lângă credincioșii parohiei și alți credincioși din Zalău care au ținut să fie alături cu

sufletul dar și cu sprijinul moral și material pentru acest nou început de drum. În cuvintele de învățătură ale celor trei preoți, credincioșii au fost încurajați să rămână strâns uniți între ei, să aibă încredere și răbdare că Blândul Păstor le va dăruia fiecăruia planul său de mântuire în Biserica Sa dar și speranța că viitorul celor credincioși, umili și iubitori nu poate fi decât unul luminos.

Pr. Florin Mărincean

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Pelerinaj național la mormintele martirilor din Cimitirul Săracilor din Sighetu-Marmației

Peste 4000 de credincioși veniți din toată țara, au participat sâmbătă 12 mai a.c., la tradiționalul *Pelerinaj național* la mormintele Episcopilor martiri aflate în incinta *Cimitirului Săracilor* din Sighetu-Marmației.

Ajuns la cea de-a IX-a ediție, *Pelerinajul* a început vineri 11 mai, la orele 18.00, cu o veghe de rugăciune desfășurată în holul *Muzeului Memorial* (fosta închisoare) din Sighetu-Marmației la care au participat sute de tineri.

Pelerinii în frunte cu episcopii, preoții și persoanele consacrate s-au îndreptat în procesiune în dimineața zilei de sâmbătă, 12 mai a.c, spre *Cimitirul Săracilor*, loc aflat la marginea localității Sighetu-Marmației unde își găsesc odihna în gropi anonime cei morți în temuta închisoare.

Pe altarul special amenajat cu această ocazie, a fost celebrată Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie de către *Preafericirea Sa Cardinal* Lucian alături de întreg episcopatul greco-catolic. În predica rostită cu această ocazie, Întâistătorul Biserii Române-Unite cu Roma, Greco-Catolică, i-a îndemnat pe cei prezenți la urmarea lui Cristos cel care este Calea, Adevărul și Viața după cum au făcut-o și înaintașii lor în credință a căror jertfă se înalță zi de zi spre cer, întru miros de bună mireasmă spirituală.

La sfârșitul celebrării liturgice, Preasfințitul Părinte Vasile – Eparhul locului, a adus mulțumiri confrăților episcopi, onoraților preoți, persoanelor consacrate, autorităților locale și centrale și pelerinilor veniți la mormintele Episcopilor martiri. Un cuvânt special de mulțumire l-a adresat tuturor celor care au contribuit la buna desfășurare a evenimentului.

Biroul de Presă Eparhial

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Prima slujbă greco-catolică după 64 de ani în biserica din Vășad, județul Bihor

Într-o atmosferă de agitație și încordare, sub un puhoi de blesteme, înjurături și huiduieli din partea reprezentanților Bisericii Ortodoxe Române, credincioșii greco-catolici din Vășad au săvârșit duminică, 6 mai 2012, prima liturghie greco-catolică în biserică după 64 de ani.

Ca urmare a stării tensionate și a amenințărilor continue făcute de reprezentanții Bisericii Ortodoxe Române, un grup sporit de jandarmi și polițiști a asigurat ordinea publică în localitate, astfel încât greco-catolicii să poată intra și ieși nevătămați din biserică. Pe data de 3 mai 2012 biserica greco-catolică din localitate, confiscată de comuniști în 1948 și dată Bisericii Ortodoxe Române, a fost retrocedată părții greco-catolice în urma unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Atât înainte de deschiderea procesului, cât și după

câștigarea acestuia, partea greco-catolică a propus în repetate rânduri părții ortodoxe folosirea alternativă a bisericii greco-catolice din Vășad, propunere refuzată sistematic, însă, de reprezentanții Bisericii Ortodoxe. Cu câteva zile înainte de executarea sentinței, reprezentanții Bisericii Ortodoxe Române au scos totul din biserica greco-catolică, lăsându-o fără nici un obiect de cult,

iar pentru credincioșii ortodocși din localitate au amenajat o capelă în casa folosită de parohia ortodoxă.

Cu toate că partea ortodoxă a hotărât că nu dorește să folosească alternativ biserica greco-catolică din localitate, reprezentanții ai Bisericii Ortodoxe Române recurg la diverse mijloace de presiune și intimidare la adresa celor ce se declară greco-catolici pentru a-i face ca, de frică, să nu își manifeste credința în mod liber și nestingherit, fără riscul de a fi agresați fizic sau verbal. Vineri, 4 mai, de exemplu, la o zi după retrocedarea bisericii, când părintele Voicu Vlad, preotul greco-catolic din Vășad, a ieșit din biserică, a fost lovit de mai multe ori cu ouă, unul dintre ele lovindu-l în ochi. Conform martorilor, printre cei care au aruncat cu ouă s-au aflat și copii. Sâmbătă, 5 mai, după ce preotul greco-catolic a terminat curățenia în

biserică și a dorit să plece, a fost așteptat la ieșirea din curtea bisericii de un grup agitat de reprezentanți ai Bisericii Ortodoxe Române care scandau injurii și amenințări la adresa preotului. Pentru a li se asigura protecție preotului greco-catolic și celor care-l însoțeau, jandarmii au fost nevoiți să-i evacueze cu o mașină de intervenție. Duminică, 6 mai, reprezentanți ai Bisericii Ortodoxe Române din localitate s-au așezat la intrarea în curtea bisericii greco-catolice, astfel încât oricine ar fi încercat să intre în biserică la slujba greco-catolică trebuia să treacă prin fața lor. În momentul în care cineva intra în biserică era huiduit, înjurat, blestemat, insultat și amenințat. Situația s-a repetat și la ieșirea greco-catolicilor din biserică. Datorită situației create, jandarmii au fost nevoiți să facă un cordon pentru a le asigura protecție preoților și credincioșilor greco-catolici ce ieșeau din biserică. Cu toate acestea, un călugăr greco-catolic prezent la slujbă a fost lovit cu o piatră în cap de cineva din grupul ortodox.

Pe lângă injurii și blesteme, dintre lozincile pe care reprezentanții Bisericii Ortodoxe Române le scandau la adresa greco-catolicilor amintim: „hoții, hoții”, „banditule”, „animale”, „oameni de nimic”, „țiganilor”. În contextul în care jandarmii încercau să țină grupul ortodox sub control, o persoană din mulțime s-a adresat jandarmilor, spunând: „Lasă băieți că nu dăm acuma, că n-o să veniți în continuare să stați lângă ei. O să iasă ei prin sat”. Considerând incidentele din zilele trecute în care inclusiv preotul greco-catolic a fost agresat,

foarte mulți greco-catolici din localitate se simt terorizați, unora fiindu-le frică să iasă inclusiv pe stradă. În acest context, duminică, la liturghia greco-catolică, au fost prezenți doar 4 credincioși. Este regretabil că reprezentanții Bisericii Ortodoxe Române au refuzat acceptarea slujirii alternative în biserică greco-catolică din Vășad, care ar fi evitat nemulțumirile credincioșilor ortodocși precum și situația tensionată din localitate.

Este de neînțeles, însă, motivul pentru care reprezentanții Bisericii Ortodoxe Române nu își informează corect propriii credincioși din localitate și nu le explică de ce au preferat să îi scoată din biserică, refuzând slujirea alternativă. După cum se poate vedea și din filmările făcute la fața locului, credincioșii ortodocși continuă să afirme că greco-catolicii i-au scos din biserică. Facem, pe această cale, un nou apel public forurilor superioare ale Bisericii Ortodoxe Române să se implice direct în a-și informa corect propriii credincioși din Vășad și a le explica motivul pentru care i-au scos din biserică refuzând slujirea alternativă.

Fidelă principiului că în același lăcaș de cult este loc și pentru ortodocși și pentru greco-catolici, Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, consideră că soluția practică pentru rezolvarea acestor probleme rămâne celebrarea alternativă în aceeași biserică, soluție care s-ar putea aplica și la Vășad. Sursa www.egco.ro

LUMEA ÎN CARE TRĂIM**Pelerinaj la Mănăstirea Máriapócs din Ungaria**

*Am venit, Măicuță, să Te mai vedem
Să ne spunem dorul pe care-l avem...*

Duminică, 20 mai 2012, la invitația Preasfinției Sale Dr. Virgil Bercea, a conducerii Reuniunii Mariane Eparhiale de la Oradea și a Biroului Pastoral Eparhial pentru Laici din Oradea, membri ai Reuniunilor Mariane din Parohiile Șimleu Silvaniei, Plopiș din Protopopiatul Greco-Catolic Șimleu Silvaniei, precum și „simpatizanți” ai acestei grupări a fiilor sufletești ai Preacuratei Fecioare Maria din parohiile Valcău de Jos, Sâg, Iaz, Șumal însoțiți de Părintele Ionel Costăș, paroh al Parohiilor Porț și Marca din județul Sălaj și de părintele Nicolae Bodea, protopop de Șimleu Silvaniei au participat la un pelerinaj ocazionat de cinstirea Zilei Bolnavului la Mănăstirea Máriapócs din Ungaria.

Programul religios a început la ora 9.00, ora României, cu Sfânta Liturghie în limba română celebrată de preoții români care au însoțit grupurile de pelerini din Eparhia noastră din Oradea, Zalău, Șimleu Silvaniei, Beiuș. De asemenea, marianiștilor din Eparhia Greco-Catolică de Oradea li s-a adăugat și un grup de la Baia Mare. După Sfânta Liturghie a urmat venerarea personală a Icoanei Făcătoare de Minuni din Bazilică, precum și vizitarea împrejurimilor Mănăstirii, apoi a existat un timp de circa o oră la dispoziție în care persoanele au putut să se salute, să schimbe gânduri și să împărtășească sentimente, a urmat apoi prânzul în comun, ungerea cu Sfântul Mir, iar în jurul orei 14.00 am pornit către casă.

La întoarcere autocarul nostru a făcut o oprire la Biserica Greco-Catolică *Sfântul Apostol Andrei* din Carei unde am vizitat complexul parohial. Frumusețea și rafinamentul cu care a fost realizată această biserică, atât din interior, cât și din curte, precum și munca neobosită a părintelui Vicar Foraneu al Careiului, Radu Filip, care a condus lucrările, au creat stupoare în sufletele celor prezenți. Pictura din absida altarului, realizată de tânărul artist clujean Marian Furtună ne-a rămas întipărită ca reprezentare sacră de o frumusețe excepțională.

Realizarea de pelerinaje în cinstea Maicii Domnului este una dintre recomandările conducerii Reuniunilor Mariane tocmai pentru că ele ajută la dinamizarea activității membrilor; un pelerinaj ne scoate puțin din rutina cotidiană, ne încarcă sufletește, ne ajută să ne eliberăm de necazurile pe care le purtăm fiecare dintre noi. Drumul către un punct de pelerinaj este presărat cu rugăciuni și cântări bisericesti, cu momente de

reflecție și de împărtășire a evenimentului sau a genericului, astfel că aceste aspecte satisfac nevoia omului de a comunica cu mai multă ardoare cu Divinul pe care îl caută. Nu în ultimul rând un pelerinaj constituie ocazie de consolidare de prietenii și de

reîntâlnire cu persoane dragi care împărtășesc aceeași spiritualitate.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru această zi frumoasă petrecută împreună!

Florica Bodea

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

E minunat să ai titlul de discipol al lui Cristos pentru că acesta este pentru eternitate

Cuvintele din titlu aparțin Părintelui Anthony Saji, care ne invită să fim apostoli ai lui Isus, adică să mergem împotriva curentului acestei lumi. Aceste cuvinte au fost rostite în biserica greco-catolică *Sfânta Treime* din Șimleu Silvaniei joi, 17 mai 2012, dată care a înscris o nouă și luminoasă pagină în istoria parohiei noastre.

Părintele Anthony (Saji Vadakkemury George) este preot catolic din Congregația Vincentiană afiliată Congregației Sfântul Vincențiu de Paul. Aceasta este o societate ecleziastică de drept pontifical aparținând Bisericii Arhiepiscopale de Syro-Malabar. A fost fondată în anul 1904 la Kerala, stat indian evanghelizat de Sfântul Apostol Toma.

Padre Anthony continuă misiunea de evanghelizare în toată lumea a Părintelui Bill, misiune care i-a fost încredințată de către Superiorul Provincial al Congregației, Pr. James Kallumbal. După șase ani petrecuți în Africa, Pr.

Anthony parcurge acum toată lumea în fiecare săptămână, la fel cum făcea și Pr. Bill, pentru a predica în misiuni populare, pentru a oficia Liturghii și Reculegeri de vindecare interioară. În mod unanim Pr. Anthony este considerat fiul spiritual al Pr. Bill.

Predicarea și rugăciunile Pr. Anthony, prin profunzimea și forța lor bazată pe Cristos, ating inimile participanților la reculegeri, încurajându-i spre convertire. Misiunea mondială a Pr. Anthony constituie o invitație la redescoperirea și reapropierea de Sfintele Taine, pentru ca astfel să putem fi atinși și transformați de dragostea lui Isus, care are puterea de a ne vindeca de bolile fizice, psihice ori spirituale, redându-ne pacea interioară și capacitatea de a accepta cu seninătate durerile sau greutățile vieții.

La invitația Pr. Emil Ghiurcă, cu binecuvântarea PS Virgil Bercea, Episcop de Oradea, Pr. Anthony a celebrat o Sfântă Liturghie de vindecare interioară în biserica noastră din Șimleu. Oaspeții noștri dragi au fost întâmpinați și primiți la orele amiezii de către preoții noștri, Păr. Protopop Nicolae Bodea și Părintele Florin Mărincean, care i-au condus la locul de cazare, *Cabana Brădet*.

Programul spiritual a început la orele 17,00 prin recitarea Rozarului de Mărire de către tinerii din parohia noastră, rozar condus de Părintele Florin Mărincean. Biserica parohială a fost

împodobită de prezența a foarte mulți credincioși din toate cultele și din toate colțurile Episcopiei de Oradea, dar și din Cluj sau Timișoara. De asemenea, au participat și persoane consacrate din Zalău și Baia-Mare

Sfânta Liturghie a început la orele 18,00, la care au concelebrat 18 preoți. Răspunsul la liturghie a fost dat de corul parohiei noastre, condus de inginer Ioan Chioran. În cuvântul său pe marginea Evangheliei zilei, în sinteză, Părintele Anthony a spus:

În această seară ne-am adunat în jurul altarului lui Dumnezeu plini de speranță, iubire și credință. Sunteți aici pentru a aduce toate intențiile familiilor voastre, pentru că avem nevoie de intervenție divină în viața personală sau în viața familiei noastre. Cu intelectul nu putem înțelege misterul iubirii lui Cristos. Nicodim a venit la Isus, dar cu intelectul său nu a înțeles cum se va putea naște din nou. Avem nevoie de credință. Ne aflăm într-un proces de întoarcere la lumină, cerând iertare pentru păcatele noastre, de a ne întoarce la iubire, pentru că avem nevoie de bucurie în familiile noastre.

Ca să înțelegem Evanghelia despre învierea lui Lazăr, avem nevoie de călăuzirea Spiritului Sfânt. Cuvântul lui Dumnezeu are două atribute: este mai dulce decât mierea, dar este mai ascuțit decât sabia cu două tăișuri, pentru că El poate atinge inima și poate separa păcatul de viață, El poate reînnoi viața noastră. Trebuie să citim Biblia, iar pentru Sfânta Liturghie trebuie să ne pregătim sufletul din timp. Sfântul Augustin spune: Dumnezeu vrea să vă dea miere, iar voi veniți la El cu un pahar plin cu oțet. Dacă vreți să primiți miere, mai întâi goliți oțetul. Asta înseamnă spovadă. Deseori venim la Sfânta Liturghie cu acest oțet acru și atunci eșuăm în a primi binecuvântarea lui Dumnezeu.

Primul lucru pe care îl fac Marta și Maria atunci când se îmbolnăvește fratele lor Lazăr, este să-I trimită un mesaj lui Isus. Când noi avem un moment de criză în viața noastră, oare Îi trimitem mesaj lui Isus? Mă tem că nu. Alergăm peste tot și ne cheltuim toți banii, apoi ultima noastră opțiune este Dumnezeu. Ultima! Dar acest fragment din Biblie ne spune că Dumnezeu trebuie să fie pe primul loc în viața noastră.

În continuare Părintele Anthony dă mărturie despre vindecarea de cancer a mamei sale în urmă cu cinci ani, după o operație prin care i s-au extirpat 90 % din stomac și intestine. Ea a avut credință mare, ea l-a iubit mult pe Isus și s-a dus la spital cu Isus. Credința ne salvează în situații de criză.

Din faptul că Isus nu vine imediat ce Îl cheamă Marta și Maria, învățăm că trebuie să avem răbdare. Isus plânge la mormântul lui Lazăr, ceea ce demonstrează că Isus are inimă pentru durerea mea și coboară la nivelul meu pentru a mă readuce la viață. Isus spune: Înlăturați piatra, desfaceți pânda, când El cu un singur cuvânt ar fi putut face acestea. Sensul e simplu: Isus vrea colaborarea noastră, vrea conlucrarea umanității la planul lui Dumnezeu. Isus nu ne vrea lăncezi, nici leneși și nici nu ne cere mai mult decât Îi putem da.

Marta care spune: Doamne, nu deschide, că e mort de patru zile și miroase urât, ne simbolizează pe noi care subestimăm puterea lui Dumnezeu în viața noastră. Înlăturați piatra! înseamnă Deschide-ți- vă inima către Mine! Dar noi răspundem: Doamne, nu-mi cere să-mi deschid inima, deoarece înăuntru nu e așa cum arată pe din afară , ci acolo e multă mizerie care miroase urât. Ca să ne deschidem inima și să ne schimbăm viața, avem nevoie de simplitate și umilință. Isus bate la ușa inimii noastre, iar noi trebuie să-I deschidem. Apocalipsa

3,20: Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine. Sau, Sf. Augustin: Dumnezeu te-a creat fără colaborarea ta, dar nu te poate mântui fără acordul tău.

În cap.15 din Evanghelia după Luca, Îl vedem pe Dumnezeu ca pe un tată care așteaptă mereu și ca pe un păstor care caută mereu, ca pe un tată care așteaptă întoarcerea fiului risipitor și ca pe un păstor care caută oaia pierdută.

Dragi prieteni, acestui Isus pe care-L primim în Sfânta Împărtășanie să-I cerem iertare pentru momentele în care L-am subestimat și nu L-am căutat pentru a-I spune: Isuse al meu, ajută-mă să arunc oțetul din paharul meu, ca să pot primi mierea de la Tine, pentru că Tu ești simplu și umil.

Urmând poruncile lui Dumnezeu, vom deveni discipolii lui Isus. Acesta este cel mai nobil și mai frumos titlu pe care-l putem avea pe pământ: discipol al lui Isus. Și este pentru eternitate! Lumea acordă

diferite titluri: doctor, inginer, profesor, superior, preot paroh etc. Câtă vreme lucrăm, le avem, dar când ieșim la pensie, lumea ni le ia. După pensionare nu mai ești nici preot paroh și nici altceva, dar discipol al lui Cristos ești pentru eternitate. E minunat să ai acest titlu pentru că e pentru eternitate. Sfântul Evanghelist Matei spune: Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte vi se vor da pe deasupra. Amin.

Îi mulțumim Bunului Dumnezeu pentru acest mare dar pe care l-a făcut parohiei noastre prin prezența Părintelui Anthony, îi mulțumim Părintelui Emil și lui mami că l-au invitat în țara noastră, mulțumim traducătorilor de limbă engleză pentru că ne-au ajutat să înțelegem această minunată predică și nu în ultimul rând, mulțumim Părintelui Protopop Nicolae Bodea și Părintelui Florin Mărincean care l-au invitat în parohia noastră, precum și sponsorilor cu suflet larg.

Prof. Florica Pop

Radio Maria – O rază de lumină pentru sufletul tău -

Frecvențe

Oradea: 102,2 MHz

Zalău: 92,5 MHz

Blaj: 94,4 MHz

Baia Mare: 95,4 MHz

Tel mobil - INTERNET:

mms://streaming1.eu.

radiomaria.org/romania

DIGI: 12687 MHz

Năsterea Sfântului Ioan Botezătorul